НАРОДНА АРМІЯ

11 січня, 2018

#2 {5534}

ЧИМ ЗАПАМ'ЯТАВСЯ 2017 РІК ДЛЯ УКРАЇНИ

«Рік 2017-й видався непростим. Але ми змогли довести всьому світові, що, об'єднавшись, українці здатні на великі звершення й перемоги», — сказав Президент України Петро Порошенко

стор. 12-13

ЛІТАКИ, ЯКІ БУДУЄ ДЛЯ НАШОГО ВІЙСЬКА ДП «АНТОНОВ»

ПРО ТЕПЕРІШНІЙ СТАН ТА МАЙБУТНЄ ВІТЧИЗНЯНОЇ ТРАНСПОРТНОЇ АВІАЦІЇ

Пріоритетом у діяльності ДП «Антонов» є виконання програм, націлених на забезпечення обороноздатності країни. Серед основних напрацювань підприємства протягом 2017-го — перші польоти легкого транспортного літака Ан-132D та прототипу нового тактичного безпілотного літального апарата «Горлиця». В інтересах українського війська виконується модернізація (з урахуванням виконання імпортозаміщення систем та агрегатів виробництва Російської Федерації) військово-транспортного літака короткого зльоту та посадки Ан-70, створення літаків спеціального призначення на базі Ан-148, військово-транспортного літака Ан-178, роботи з модернізації, продовження ресурсу та підтримки льотної придатності літаків Ан-26.

стор. 6

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

КРЕМЛЬ НЕ БАЖАЄ ЗАБИРАТИСЯ З ДОНБАСУ, ПРИНАЙМНІ — НАЙБЛИЖЧИМ ЧАСОМ…

Разом із «миротворчою» риторикою путінський режим продовжує постачання на окуповані території зброї, боєприпасів та палива

стор. 4

ВЕЛИКИЙ РЕМОНТ АЕРОДРОМІВ

Торік відремонтували 9 летовищ. На 2018-й плани не менш амбітні

стор. 7

«СХИЛЬНИЙ ДО ЗРАДИ»

Такий запис через кілька місяців служби в російській армії з'явився в особових справах українських військовиків, які перейшли на бік окупантів в анексованому Криму. Чимало з них уже опинилися за тисячі кілометрів від сонячного півострова

стор. 8

«АРМІЯ НЕ ДЛЯ ТОГО ТРИМАЄ ФРОНТ, АБИ ВОРОГ ОРУДУВАВ У ГЛИБОКОМУ ТИЛУ»

Будьмо пильні: представники «п'ятої колони» не дрімають

стор. 9

ДЕСАНТНИК БЕЗ КІСТОК У РУЦІ МРІЄ МІЦНО ОБІЙМАТИ ДРУЖИНУ ОБОМА РУКАМИ

«Під час виконання бойового завдання нашу групу накрила ворожа 120-міліметрова міна. Що було далі — не пам'ятаю. Коли прийшов до тями, то здивувався, що взагалі залишився живим»

стор. 11

STOPFAKE:

Центральні теми для російської пропаганди — «дозвіл продавати українців на органи» та «продукти за талонами»

стор. 14

«ЧОРНИЙ ДЯТЕЛ» МОЖЕ ЧАТУВАТИ НА СВОЮ ЦІЛЬ ДВА РОКИ

Комплекс під такою назвою здатний знищувати ціль високоточним боєприпасом без потреби в безпосередньому контакті з ворогом

стор. 16

СНАЙПЕРСЬКА ГВИНТІВКА BARRETT — СЕРЙОЗНА ЗБРОЯ Й ПРОТИ БРОНЕТЕХНІКИ

Ця гвинтівка — лідер за точністю стрільби на далекі дистанції. Відомі факти ураження противника на відстані 2300 м. Спеціальна куля може пробити броню завтовшки 30 мм або 30-сантиметрову стіну

стор. 17

ЯК ДІЯТИ УЧАСНИКУ БОЙОВИХ ДІЙ, ЯКЩО ВІН ПОТРАПИВ У ДТП

Транспортні засоби та здоров'я власників посвідчень УБД автоматично застраховані державою, але не всі з них відмовляються від звичних полісів «автоцивілки»...

стор. 19

ПІСНІ, ЯКІ НАПИСАВ ВИДАТНИЙ КОМПОЗИТОР ОЛЕКСАНДР БІЛАШ 30–50 РОКІВ ТОМУ, І СЬОГОДНІ Є ПОПУЛЯРНИМИ. СЕРЕД НИХ — «ДВА КОЛЬОРИ»

стор. 21

ДК «УКРОБОРОНПРОМ» НАРОСТИВ ВИРОБНИЧІ ПОТУЖНОСТІ:

СТВОРЕНО НОВЕ ПІДПРИЄМСТВО У ВІННИЦІ, А В ДАХК «АРТЕМ» ЗАПУЩЕНО НОВУ ТЕХНОЛОГІЧНУ ЛІНІЮ ДЛЯ ВИРОБНИЦТВА АРТИЛЕРІЙСЬКИХ БОЄПРИПАСІВ

Керівник ДАХК «Артем» Антон Карпенко демонструє секретарю РНБО України Олександру Турчинову нову технологічну лінію

2017 року Державний концерн «Укроборонпром» зосередив зусилля також і на розширенні виробничих потужностей підприємств-учасників, що входять до його складу. На окремих підприємствах відкрилися нові технологічні лінії, цехи. Чи не вперше за весь час незалежності України оборонно-промисловий комплекс почав нарощувати м'язи. Про це повідомляє прес-служба концерну.

Торік ДК «Укроборонпром» у рамках розширення співпраці з американською Delphi Corporation заснував у Вінниці нове підприємство — ДП «Електричні системи». Реалізація розгортання виробничих потужностей цього підприємства забезпечується 10 млн євро інвестицій і дає змогу створити близько двох тисяч нових робочих місць та наповнить бюджет України мільйонами податкових відрахувань. Підприємство вже розпочало свою роботу в тестовому режимі: на сучасному обладнанні в три зміни працює близько 700 фахівців. Його вже визнано офіційним постачальником складників для продукції Mercedes-Benz. До речі, за минулий рік ДП «Електричні системи» перерахувало 12,6 млн грн податків у бюджети всіх рівнів.

Варто зазначити, що американська компанія Delphi вже має успішний досвід співпраці з ДК «Укроборонпром». Багато років поспіль ДП «ВО «Карпати», що входить до складу концерну, успішно виготовляє на її замовлення електрокабельну продукцію для автомобілів. Підприємство атестовано за міжнародною системою якості ISO 9001:2000, а дотримання норм у сфері якості було сертифіковано й за ISO TS 16949.

Іще одним кроком Державного концерну стало розширення можливостей ДАХК «Артем», що входить до складу ДК «Укроборонпром». На цьому підприємстві відкрито нову технологічну лінію з високоточним обладнанням із цифровим керуванням, що дало змогу розпочати реалізацію проекту виробництва артилерійських боєприпасів калібру 152 мм. Окрім того, нове обладнання буде застосовано для реалізації проекту «Вільха», який є складовою стратегічної програми «Ракетний щит».

На ДП «Київський бронетанковий завод» запрацював на повну потужність абсолютно новий цех для виробництва корпусів для БТР-3

2017 року на ДП «Київський бронетанковий завод» запрацював на повну потужність абсолютно новий цех для виробництва корпусів для БТР-3. На підприємстві організовано сучасне складально-зварювальне виробництво, що значно наростило його потужності.

ПРЕЗИДЕНТ ПІДПИСАВ ЗАКОН ЩОДО ВИДАЧІ ТИМЧАСОВИХ ДОЗВОЛІВ НА ТЕЛЕРАДІОМОВЛЕННЯ В ЗОНІ ПРОВЕДЕННЯ АТО ТА У ПРИКОРДОННИХ РАЙОНАХ УКРАЇНИ

Метою закону є забезпечення безперервності мовлення телерадіоорганізацій і трансляції їхніх програм для населення шляхом запровадження механізму прискореної видачі тимчасових дозволів на телерадіомовлення на територіях, найбільш вразливих до зовнішнього негативного інформаційного впливу, повідомляє офіційний інтернет-портал глави держави.

Якщо нещодавно запуск мовлення на територію Криму займав до 9–12 місяців через процедуру складність прорахунку, координації радіочастот та надання ліцензій, то зараз швидкість розгортання українського мовлення скоротиться втричі.

Досягнення мети забезпечуватиметься шляхом законодавчого запровадження процедури надання дозволу на тимчасове мовлення на територіях з особливим режимом мовлення, зокрема таких, що межують з тимчасово окупованою територією України — Автономною Республікою Крим та містом Севастополем, окремими районами Донецької і Луганської областей, а також прикордонними районами України, на які з території сусідніх держав засобами ефірного телерадіомовлення поширюються програми держави-агресора. Зокрема документом доповнюються регуляторні повноваження Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення можливістю надавати дозволи на тимчасове мовлення.

Законом також вносяться зміни до Законів України «Про телебачення і радіомовлення», «Про радіочастотний ресурс України» в частині закріплення механізму видачі тимчасових дозволів на мовлення та визначаються терміни «тимчасове мовлення», «дозвіл на тимчасове мовлення», «території з особливим режимом мовлення».

У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ БУДЕ ЗАПРОВАДЖЕНО СИСТЕМУ ЕЛЕКТРОННИХ ЗАПИСІВ КОМПЛЕКСУ «е-ЗДОРОВ'Я»

Підписано наказ Міністерства оборони України «Про приймання елементів програмного забезпечення, телекомунікаційного, серверного обладнання, автоматизованих робочих місць та документації комплексу «е-Здоров'я», розробником якого було Головне військово-медичне управління спільно з медичним напрямом Проектного офіса реформ при Міністерстві оборони України, повідомляє сайт МО України.

Відповідно до наказу комплекс «е-Здоров'я» буде закріплено на праві оперативного управління за Національним військово-медичним клінічним центром «Головний військовий клінічний госпіталь», Запорізьким військовим госпіталем та Головним управлінням зв'язку та інформаційних систем Генерального штабу Збройних Сил України до кінця березня 2018 року.

Впровадження системи електронних записів пацієнта сприятиме підвищенню якості медичного забезпечення Збройних Сил України.

ПРОЖИВАННЯ В «ПОЛЯХ» СТАНЕ КОМФОРТНІШИМ

Уже цього року почнуть надходити у війська модернізовані польові намети УСБ та УСТ.

Про це повідомило Головне управління розвитку та супроводження матеріального забезпечення ЗСУ на своїй офіційній сторінці в одній із соціальних мереж.

Як стверджують розробники фактично нових зразків військових наметів, нові похідні житла відрізнятимуться від попередніх моделей багатьма функціональними змінами, які роблять їх надійнішими, комфортнішими для проживання та зручнішими під час установлення та складання.

Зокрема йдеться не лише про зміни в конструкціях наметів, а й про якість матеріалів, використаних для їхнього пошиття. Наприклад, в оновлених зразках наметів утеплювач має в рази кращу теплопровідність, і спекотної пори року його можна використовувати для кондиціонування. Крім цього, у самому утеплювачі з'явилися безкаркасні вікна на текстильних застібках, як це передбачено в наметах, якими забезпечують підрозділи армій країн НАТО. Таким чином, за потреби вікна в оновлених УСБ та УСТ можна буде легко зняти відповідно до погодних умов. Вікна в наметах також мають в основі антимоскітну сітку, поверх якої є прозора пластикова плівка, яка по периметру вікна кріпиться за допомогою липкої стрічки. Вона м'яка, і вікно легко відчиняється для провітрювання.

Зі змін у конструкції розробники виокремлюють те, що стовпчики по периметру нині перебувають ззовні намету, і тент прикріплюють до них спеціальними кільцями, за допомогою яких можна регулювати окремі сторони намету за висотою. Самі стовпчики відтепер виготовлятимуть із металу, вони стали вищими й мають допоміжну платформу. Модернізований намет візуально має більші розміри, всередині стало більше місця, хоча ззовні розміри залишилися такими самими, які визначено відповідно до технічних умов.

За словами начальника відділу розробки речового майна ГУ РСМЗ підполковника Василя Саковця, незважаючи на численні зміни, оновлені українські намети відрізнятимуться від тих, які використовують в арміях НАТО. Офіцер розповів, що натовські зразки передбачають наявність пневматичного або металевого каркаса, також у них використовують синтетичні тканини. А, як відомо, синтетика не передбачає можливості опалення буржуйками через високий рівень загрози займання (за винятком оброблених, але дорогих зразків), а каркас потребує додаткового транспорту. Водночас нові УСБ та УСТ легко скласти та скрутити, їх можна транспортувати на кабінах автомобільної техніки, поверх броні бойових машин, і, займаючи всього 1–0,75 м^3 у комплекті, вони не потребують для переміщення додаткових штатних одиниць техніки.

Іван СТУПАК

ДЕРЖСЕКРЕТАР США РЕКС ТІЛЛЕРСОН ПОЯСНИВ, ЧОМУ УКРАЇНА — НА ПЕРШОМУ МІСЦІ У ВІДНОСИНАХ МІЖ США ТА РОСІЄЮ

Держсекретар США Рекс Тіллерсон наголосив, що санкції проти Росії пов'язані, головним чином, з її агресією проти України, тому для того, щоб нормалізувати відносини з Москвою, потрібно спочатку владнати українське питання

Про це Рекс Тіллерсон заявив у розмові з журналістами інформагентства AP, стенограму якої поширив Державний департамент США, передає власний кореспондент Укрінформу.

«На цьому (на агресії РФ проти України. — Ред.) ґрунтується вся архітектура санкцій, зокрема американських. Я хочу сказати, що перші санкції проти Росії було запроваджено у зв'язку із захопленням Криму, а потім вони поступово посилювалися. І на цьому також ґрунтується вся архітектура європейських санкцій», — зауважив Тіллерсон.

Таким чином глава Держдепартаменту США пояснив своє висловлювання, що Україна є наріжним каменем у відносинах між США та Росією.

За його словами, Росія найбільше зацікавлена саме в скасуванні санкцій.

«Ми вважаємо, що для поліпшення наших відносин з РФ важливо розв'язати цю проблему, якщо ми зможемо це зробити. Поки це питання залишатиметься невирішеним, санкції зберігатимуть свою чинність», — підкреслив Держсекретар США.

Водночас він сказав, що санкції може бути посилено в разі загострення ситуації. «Чесно кажучи, за останні пару місяців року (минулого. — Ред.) ситуація погіршилася, оскільки ми спостерігали підвищення рівня насильства на Сході України, збільшення кількості загиблих серед цивільних, збільшення кількості порушень припинення вогню».

У зв'язку із цим Держсекретар повідомив, що під час розмов із росіянами американська сторона наполягає, що це неприпустимо.

«Насамперед ми маємо домогтися зниження рівня насильства й дотримання режиму припинення вогню», — наголосив глава Держдепу.

Отже, зауважив Тіллерсон, «розв'язання цих дійсно складних проблем, по-перше, важливе для досягнення того, чого домагається Росія, а саме — відновлення нормальних відносин, які завжди ґрунтуються на економічних зв'язках».

Держсекретар США Рекс Тіллерсон

«Окрім того, це також важливо для відновлення деякого рівня довіри між нашими двома урядами та впевненості в тому, що ми можемо вирішувати питання», — сказав Державний секретар США.

МАЙБУТНЄ НАЛЕЖИТЬ ТИМ, ХТО ЙОГО СТВОРЮЄ, А НЕ ТИМ, ХТО НА НЬОГО ЧЕКАЄ

Дві речі відрізняють сучасного адепта Кремля. Це віра в занепад Заходу і російський розквіт.

Заходу пророкують мігрантські бунти. Економічний крах. Ісламський фундаменталізм. Євросоюзу пророкують розпад. США — китайську експансію. Демократії та лібералізму — кризу і виродження.

І навпаки. У свідомості адепта Кремля на руїнах старого Вавилона виросте новий Рим, який сьогодні лише накопичує сили для фінального ривка. А тому «треба лише трохи потерпіти».

Обидві позиції спільні в тому, що звернені до прийдешнього. Сьогоднішньому дню в них немає місця. Він — лише плацдарм для світлого майбутнього, в якому одних чекає нагорода, а інших розплата.

Причому обидві формули так чи інакше пов'язані з Радянським Союзом. Вони звідти — з епохи п'ятирічок і Держплану, гонки озброєнь і холодної війни. Побутова ідея СРСР — це вічне надзусилля заради світлого завтра. І цю ж ідею прополовідники Москви намагаються знову підняти на прапори.

А ідея «краху Заходу» народилася з травми 1991-го. Якщо точніше — з невідрефлексованих причин цієї травми.

Адепт імперії частіше за все не хоче визнавати, що крах Радянського Союзу був неминучий. Що розпад «країни рад» був запрограмований неефективністю економічної моделі. Що «парад суверенітетів» — це лише природний процес деколонізації. Тієї самої, через яку решта світу пройшла на кілька десятиліть раніше.

Це стара як світ історія про «нормування» себе. Мовляв, якщо в мене була травма, то на інших вона теж чекає. Така позиція дозволяє зняти з себе відповідальність. Виходить, що не ти винен у тому, що з тобою сталося. Виходить, що це карма, яка має катком прокотитися по всьому. «Просто по мені вона прокотилася сьогодні, а по тобі прокотиться завтра».

Адепту імперії страшно думати, що на травму ніхто не приречений. Що травма — це наслідок неправильних вчинків. Що вона трапляється в тих, хто не розуміє, як влаштований сучасний світ. В тих, хто не здатний прорахувати наслідки своїх дій.

Розмови про «крах Заходу» виконують роль терапії. Дарують відчуття, що час працює на тебе. Що завтрашній день буде кращим за сьогоднішній. І треба лише трохи потерпіти заради неминучого історичного тріумфу.

Але в тому й річ, що ніякого «загального» сценарію не існує. Він щоразу свій власний і залежить від тисячі факторів. Криза може бути фатальною лише тоді, коли лікар помиляється з лікуванням. А може стати оновленням — якщо діагностик недарма їсть свій хліб.

У Криму можуть вірити у «кримський міст», який вирішить всі проблеми. У Москві — в подорожчання нафти, яке наповнить «засіки». У Кремлі — в крах об'єднаної Європи, який поверне Росію до світової президії. Але в тому й річ, що історії немає ніякого діла до наших сподівань. Ціни на нафту та європейське майбутнє не залежать від російських бажань. А збудований міст не позбавить півострів статусу апендикса в тілі російського організму. Тому що майбутнє належить тим, хто його створює, а не тим, хто на нього чекає.

Павло КАЗАРІН

ПІЛЬГИ, НА ЯКІ МАЮТЬ ПРАВО ОСОБИ, ВІДЗНАЧЕНІ ДЕРЖАВНИМИ НАГОРОДАМИ УКРАЇНИ

Державні нагороди України (далі — державні нагороди) є вищою формою відзначення громадян за видатні заслуги в розвитку економіки, науки, культури, соціальної сфери, захисті Вітчизни, охороні конституційних прав і свобод людини, державному будівництві та громадській діяльності, за інші заслуги перед Україною. Про це повідомляє Юридична служба Збройних Сил України на своїй сторінці у Facebook.

Статтею 3 Закону України «Про державні нагороди України» (далі — Закон) визначено такі види державних нагород:

звання Герой України *(ст.6 Закону);*
орден *(ст. 7 Закону);*
медаль *(ст. 8 Закону);*
відзнака «Іменна вогнепальна зброя» *(ст. 9 Закону);*
почесне звання України *(ст. 10 Закону);*
Державна премія України *(ст. 11 Закону);*
президентська відзнака *(ст. 12 Закон).*

Згідно зі статтею 15 Закону особи, відзначені державними нагородами, користуються пільгами, передбаченими законами України.

Зокрема відповідно до Закону України «Про пенсії за особливі заслуги перед Україною» право на зазначену пенсію мають громадяни з числа Героїв України, осіб, нагороджених орденом Героїв Небесної Сотні, осіб, нагороджених чотирма і більше орденами України, та осіб, відзначених почесним званням України.

Пенсія за особливі заслуги перед Україною встановлюється територіальним органом Пенсійного фонду України зазначеним вище громадянам, які мають право на пенсію за віком, по інвалідності, у разі втрати годувальника та за вислугу років відповідно до закону.

Вказана пенсія встановлюється як надбавка до розміру пенсії, на яку має право особа згідно із законом, у таких розмірах прожиткового мінімуму, визначеного для осіб, які втратили працездатність:

Героям України, особам, нагородженим орденом Героїв Небесної Сотні, особам, нагородженим чотирма і більше орденами України, — 35–40%;

особам, відзначеним почесним званням України, — 20–25%.

Розмір надбавки визначається згідно із схемою визначення розмірів надбавок залежно від заслуг перед Україною, затвердженою центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері соціального захисту населення.

У разі, якщо особа одночасно має право на надбавку з кількох підстав, встановлюється надбавка, що є більшою, в максимальному розмірі.

У разі смерті військовослужбовця, який був відзначений зазначеними вище державними нагородами, а також в разі смерті (загибелі) військовослужбовця при виконанні службових обов'язків під час проходження військової служби, якого було посмертно відзначено державними нагородами, непрацездатні члени сім'ї померлого, зазначені у статті 36 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» та статті 30 Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб», мають право на встановлення до пенсії надбавки в таких розмірах:

за наявності одного непрацездатного члена сім'ї — 70%;

двох і більше — 90% розміру надбавки, передбаченої для загиблого (померлого) військовослужбовця.

Крім того, статтею 8 Закону України «Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні» Героїв України віднесено до осіб, які мають особливі трудові заслуги перед Батьківщиною.

Статтею 9 цього ж закону передбачено надання пільг особам, які мають особливі трудові заслуги перед Батьківщиною, серед яких:

надбавки до пенсій, які вони отримують, у розмірі 200% мінімальної пенсії за віком, фінансування яких здійснюється за рахунок Державного бюджету України;

пільги зі сплати податків, зборів, мита та інших платежів до бюджету відповідно до податкового та митного законодавства;

безоплатне першочергове забезпечення санаторно-курортним лікуванням. Порядок надання путівок визначається Кабінетом Міністрів України;

першочергове поліпшення житлових умов при наданні житла в будинках державного, також і відомчого, і громадського житлового фонду з наданням при цьому додаткової житлової площі до 20 квадратних метрів;

звільнення від оплати послуг за оформлення документів на право власності на квартиру при її приватизації;

безплатний капітальний ремонт житлових будинків (квартир), що знаходяться в їхній власності, або компенсація витрат на його проведення при виконанні власними силами відповідно до Положення про систему технічного обслуговування, ремонту та реконструкції житлових будинків тощо.

Особи, відзначені державними нагородами України, мають право на інші пільги, передбачені законодавством України. Більше інформації стосовно пільг можна отримати в найближчому органі соціального захисту населення.

КРЕМЛЬ НЕ БАЖАЄ ЗАБИРАТИСЯ З ДОНБАСУ,

ПРИНАЙМНІ — НАЙБЛИЖЧИМ ЧАСОМ...

РАЗОМ ІЗ «МИРОТВОРЧОЮ» РИТОРИКОЮ ПУТІНСЬКИЙ РЕЖИМ ПРОДОВЖУЄ ПОСТАЧАННЯ НА ОКУПОВАНІ ТЕРИТОРІЇ ЗБРОЇ, БОЄПРИПАСІВ ТА ПАЛИВА

Залізницею та так званими гуманітарними конвоями Росія продовжує переправляти на окуповану частину Донбасу військову техніку, боєприпаси, пальне, амуніцію

Як відомо, наприкінці 2017-го Україна визволила 74 своїх громадянина з полону проросійських терористів. Ця подія викликала в експертному середовищі певні коментарі та навіть позитивні для нас прогнози стосовно розвитку ситуації на Донбасі в найближчому майбутньому. Зокрема й у військовій сфері. Але чи насправді ці прогнози експертів мають під собою реальне підґрунтя?

Щоб відповісти на це актуальне для мільйонів українців запитання, не треба бути Нострадамусом, достатньо зважено оцінити нинішню ситуацію із гібридною агресією, що досі ведеться проти нашої країни з боку Росії. А також врахувати основні фактори, які мають суттєвий вплив на хід та зміст усього цього процесу: ситуацію в самій Україні, ситуацію в Росії та міжнародний вплив світової спільноти на події в нашій країні. Якщо співставити одне з іншим, чітко визначити тенденції, то цілком можливо дати більш-менш реальний прогноз стосовно розвитку подій на Сході України…

Забігаючи наперед, скажу, що розвиток подій безпосередньо навколо окупованої частини українського Донбасу навряд чи дає сьогодні підстави сподіватися на швидке вирішення проблеми на Сході України.

І річ тут, на мою думку, в недосягненні критично високої «ціни» агресії для самого агресора, коли він буде вимушений від неї відмовитися. Нині є підстави говорити про те, що Кремль не збирається відмовлятися від своїх агресивних цілей та устремлінь стосовно України. Правлячий нині в Росії режим жодним чином поки що не бажає повернути вже захоплене, він радше прагне «нових здобутків» в Україні. І, що досить показово, його офіційні представники неодноразово та відверто публічно й регулярно заявляють про свою готовність задля цього втручатися у внутрішні справи нашої країни. Ось що з цього приводу заявив міністр закордонних справ Росії пан Лавров навесні минулого року:

— …Наші зусилля й надалі будуть спрямовані на те, щоб не дозволити «гарячим головам» у Києві запустити на південному сході країни новий виток насильства. У будь-якому випадку жителів Донбасу в біді ми не залишимо…

Цинізм та нахабство, які, до речі, пан Лавров регулярно демонструє на міжнародній арені в даному питанні, вважаючи цілком прийнятним втручання у внутрішні справи сусідньої незалежної держави, є характерною ознакою нинішнього російського режиму. Навряд чи Кремль «просто так», з доброї волі, спираючись лише на міжнародне право, «залишить у спокої жителів Донбасу», якщо весь час спрямовує туди свої війська, найманців та гори озброєння, одночасно «промиваючи» населенню мізки своєю агресивною антиукраїнською пропагандою.

Принаймні розгорнуте біля наших кордонів російське угруповання військ дає підстави для такого висновку. П'ять нових мотострілецьких та танкових бригад (а загалом на "українському напрямку" — до дев'яти), чотири повнокомплектні дивізії, серед них принаймні одна танкова та ще одна «експериментальна» (так звана «ударна», Кремль ще її назвав «з'єднанням нового типу»), нові частини та з'єднання ударної бойової авіації, бригади ОТРК типу «Іскандер-М» та багато іншого, включаючи двадцятитрьохтисячне кримське угруповання з Чорноморським флотом та крилатими ракетами «Калібр» із дальністю дії у 2400 км, а також нові бази зберігання військової техніки та озброєння, склади палива та боєприпасів великої місткості та інші об'єкти військової інфраструктури, розташовані поблизу нашого кордону, красномовно в цьому переконують. Можемо впевнено констатувати, що Кремль не відмовився від методу «великої дубини» для «неслухняних» країн, особливо поблизу власних кордонів, як головного способу досягнення своїх агресивних цілей. Принаймні від 60 до 65 тисяч російських вояків, які стоять на наших кордонах на різних його ділянках, виглядають у цьому сенсі доволі переконливо…

З урахуванням розгорнутого на окупованій частині українського Донбасу «гібридного» угруповання з 30–32 тисяч бойовиків (дані ГУР МО України) під керівництвом російських кадрових військовиків та з російською зброєю, можемо цілком упевнено говорити про майже 100-тисячний контингент російських військ, зосереджений та розгорнутий Кремлем на «південно-західному стратегічному напрямку». Окрім того, що це угруповання постійно підтримується російським військовим командуванням у високій бойовій готовності, а за потреби може бути на тому чи іншому оперативно-тактичному напрямі суттєво підсилене шляхом перекидання додаткових суттєвих резервів із внутрішніх районів самої Росії. Такого роду «експерименти» російське військове керівництво вже робило протягом 2016 та 2017 років під час широкомасштабних навчань в анексованому Криму та маневрів «Захід-2017» у Білорусі.

> *Кремль не відмовився від методу «великої дубини» для «неслухняних» країн, особливо поблизу власних кордонів, як головного способу досягнення своїх агресивних цілей*

Це угруповання постійно поповнюється додатковою кількістю російських військовослужбовців або у випадку «гібридних» 1-го та 2-го АК на окупованому Донбасі — так званими «добровольцями»-найманцями та чималими обсягами боєприпасів, палива та ОВТ, що явно перевершує будь-які, навіть довготривалі, «оборонні» плани. Так, за даними групи «ІС» лише з 20 по 29 грудня для потреб чи то «малоросійського», чи то "новоруського" війська з-за «поребріка» було направлено близько 1500–1700 тонн паливно-мастильних матеріалів. Це явно в декілька разів перевищує реальні потреби «гібридного війська» у паливі під час ведення сталої позиційної війні на Донбасі. Тим більше — в умовах перемир'я. Те саме можна сказати і про боєприпаси, предмети спорядження, запасні частини для ОВТ і багато іншого, що «потрібне на війні»…

Звісно, в такому разі виникає запитання щодо того, навіщо таке накопичення ресурсів. І, звичайно, відповідь тут може бути лише одна — це явно не для примирення або дотримання вимог Мінських домовленостей. Бо запаси ПММ у значних обсягах стають війську у пригоді лише в одному випадку — за активного використання автотранспорту й бойової техніки, не кажучи вже про гори накопичених в обох «народних республіках» артилерійських, мінометних та «градівських» снарядів. Навіть у періоди чергового загострення на фронті, наприклад, у ході боїв у районі Авдіївки або на «Світлодарській дузі» добова норма розходу боєприпасів бойовиками хоча і зростала, особливо тоді, коли застосовувалася ствольна та реактивна артилерії, бронетехніка, але жодного разу не перевищувала «добові норми» постачання боєприпасів російським «воєнторгом». Отже, впродовж тривалого часу бойовики витрачали значно менше боєприпасів, ніж отримували, поступово накопичуючи їх. Не має сумнівів стосовно того, що про це також добре знали у штабі розгорнутої поблизу наших кордонів 8-ї загальновійськової армії Південного військового округу Збройних сил РФ, яка нині керує діями окупаційних формувань та займається їхнім забезпеченням.

Тому сьогодні навряд чи є підстави для оптимістичних прогнозів стосовно розвитку подій на Донбасі. Припинення бойових дій у цьому регіоні, звичайно, є бажаним. Але агресор, навіть попри труднощі з утриманням «гібридного» війська на окупованих українських теренах, явно не поспішає відмовлятися від військової сили у своєму «тиску» на нашу країну.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ВОРОЖА ДРГ НЕ ПРОЙШЛА

Режим тиші на Приазовському напрямку — відносне поняття. Протягом святкового тижня на передовій стало справді тихіше, на нечасті постріли зі стрілецької зброї наші вояки реагують спокійно, але любителі «тихо прийти» часом завдають клопоту

На опорник, яким командує чорнобородий рослий сержант на ім'я Сергій, ми приїхали зранку. Командир запросив у бліндаж. Там був старший солдат Анатолій (до війни працював кочегаром). Йому 54, на фронті не один рік. Дивлюся в його сірі очі, слухаю тихий голос і вкотре думаю, що війна зводить в одному окопі людей різного віку, різних професій.

Анатолій про фронтові труднощі не розповідає взагалі. Він справжній солдат, хоча життя на передовій небезпечне, важке, особливо взимку, та одноманітне… Заготівля дров, чищення зброї, перевірка зв'язку, приготування їжі, спостереження за противником, сусідами. Часом улаштовують навчання на випадок відбивання нападу, дій в інших ситуаціях, відпрацьовують евакуацію поранених. Аби бійці не «застоювалися», їх інколи переводять з одного опорника на інший, направляють на другу лінію…

За час служби Анатолій устиг послужити на багатьох ВОПах. Нині, як він сам каже, «працює тут». Саме він і розповів, як на них вийшла ДРГ.

— Уночі, десь близько півночі, спостерігач помітив: до нас іде кілька силуетів. Ми знаємо про перемир'я, але якось дуже активно вони до нас ішли, через те ми вирішили їх не підпускати.

Свята пройшли, можна сказати, тихо. Але є одне «але». Ця тиша оманлива. Тут на передовій постійно присутнє відчуття небезпеки...

— Напевно, тому й пішли, що перемир'я, — уточнює командир ВОПу, — думали, ми їх пропустимо. Якраз той випадок…

Командир опорного пункту доповів про ситуацію, підняв за тривогою особовий склад. Групу противника зустріли вогнем. Вороги огризнулися, але після короткої перестрілки відійшли. Напруження спало, і десь близько о пів на другу ночі було дано команду «відбій». Під ранок бойовики вирішили напасти вдруге. Але ні світанковий туман, ані всі заходи обережності їм не допомогли: їх знову виявили. Після перестрілки ворожа група противника вкотре відійшла.

Я слухав спокійну розповідь Анатолія й подумав, що слово «спокійно» стосується багатьох опорників передової лінії.

Солдати спокійні. Вони знають свою силу, вони впевнені у своїх товаришах, вони вірять своїм командирам.

Позиційна війна стомлює. Світ звужується до розмірів бліндажа, опорного пункту. Але водночас жоден боєць не відчуває себе відірваним або покинутим. На стінах бліндажів — дитячі малюнки. До Нового року й Різдва Христового їм привезли подарунки, у багатьох бліндажах стоять прикрашені ялинки…

Свята пройшли, можна сказати, тихо. Але є одне «але». Ця тиша оманлива. Тут на передовій постійно присутнє відчуття небезпеки... На плечах саме цих воїнів — основний тягар війни: прикрити своїх, рідних, близьких, країну.

Олександр ШУЛЬМАН

ОПЕРАЦІЯ З ЕВАКУАЦІЇ

Дійство, свідком якого днями мені несподівано судилося стати, зовні нагадувало чітко сплановане та ретельно організоване. Однак, як згодом з'ясувалося, для військових медиків це була звичайна робота — евакуація поранених українських військовослужбовців з району проведення антитерористичної операції.

Уазик із журналістами рухався в напрямку 65-го військового мобільного госпіталю для виконання редакційних завдань.

Коли він перетнув ворота контрольно-перепускного пункту, в очі впала метушня, що панувала довкола.

Поблизу карет швидкої допомоги, що вишикувалися біля приймального відділення, юрмилися люди в білих халатах.

Нас зустрів помітно стомлений начальник госпіталю підполковник медичної служби Павло Пилипенко.

— Минула ніч була дуже неспокійною. Є важкопоранені. Тому першочергове завдання — якомога швидше евакуювати хлопців для надання кваліфікованої допомоги. Вибачте, але багато роботи, тому на сьогодні інтерв'ю скасовується. Поспілкуватися, напевно, не вийде, — хрипким голосом говорить він.

— То, може, ми з вами? — запитуємо.

— Можу взяти лише двох. Якщо обіцяєте не заважати, тоді швидко сідайте до мене в головний автомобіль, за п'ять хвилин вирушаємо.

Колона медичних машин прямує до вертолітного майданчика.

— Місце перевантаження поранених визначають вертолітники. Це пов'язано із заходами безпеки. Тому спочатку слід виїхати з міста, — пояснює Павло Дмитрович.

Але його перериває виклик по рації. Після короткої розмови він уточнює час, щось виправляє на своєму годиннику та фіксує на карті визначені орієнтири.

— Все йде за планом, але коли співпрацюєш з авіацією, треба діяти за одним з ними часом. Довелося змінити час на дві хвилинки, — зазначає лікар. — До місця рандеву їхати майже двадцять хвилин. Готовий відповісти на деякі ваші запитання.

— Ваш госпіталь розміщений за кілька десятків кілометрів від передових позицій наших військ. Встигаєте надавати допомогу пораненим?

— Річ у тім, що ми, як то кажуть, уже друга інстанція. Спочатку бійцям оперативно надали допомогу передові групи лікарсько-сестринських бригад, які знаходяться значно ближче до районів бойових дій. А вже потім вони доставили поранених до нас у військовий мобільний госпіталь. У стаціонарних умовах ми провели необхідні заходи з оперативного втручання та стабілізації загального стану хлопців. Ближче до ранку, оцінивши стан військовослужбовців, було ухвалено рішення щодо їхнього перевезення повітряним транспортом до Військово-медичного клінічного центру Харкова, — розповідає, поки є час, лікар.

— Вони дуже важкі?

— На жаль, так. В одного кульове поранення голови. Інший військовослужбовець отримав множинні поранення верхніх і нижніх кінцівок, тулуба, проникні поранення живота. Зараз стан хлопців важкий, але стабільний. Їх уже чекають у Харкові, де вони будуть проходити подальшу діагностику і лікування. Крім того, у Військово-медичний клінічний центр також будуть доставлені військовослужбовці з легкими травмами і соматичні хворі, — додає Павло Вікторович.

За мить начальник госпіталю перериває нашу розмову.

— Ми вже на місці.

Підполковник Пилипенко виходить з автомобіля та оголошує всім екіпажам готовність номер один.

Ми не встигаємо розчохлити фото- та відеокамери, як з-за лісосмуги, розрізаючи повітря залізними лопатями, до нас швидко наближається медично-транспортний вертоліт.

Подальший перебіг подій нагадує фільм-бойовик.

Ще жодне колесо залізного птаха не торкнулося імпровізованого злітного майданчика, як з його корпусу почали вистрибувати бійці спеціального призначення. Це охорона борту. Вона швидко займає визначені місця по периметру.

Двигуни гвинтокрила продовжують працювати. Екіпаж будь-якої миті готовий за командою розпочати зліт.

До борту одна за одною під'їжджають карети швидкої допомоги. Рухи кожного лікаря відпрацьовані до автоматизму.

Лунають чіткі команди та відповіді: «Перший завантажений!», «Другий завантажений!», «Кисень на борту». «Поранені на борту!» «Розпочати зліт!»

Разом із завершальною командою, наче привиди, з майданчика зникає група вогневого прикриття.

За хвилину-дві гвинти розкручуються до стартової швидкості, вертоліт повільно злітає, здійснює розворот і плавно віддаляється від нас у лише екіпажу відомому напрямку.

— Все. Завдання виконано. Повертаємося до пункту дислокації. Дякую всім за гарну роботу! — голосно промовляє підполковник медичної служби Павло Пилипенко.

На жаль, медична бригада першої швидкої його вже не чує. Вона отримала новий виклик і помчала надавати невідкладну допомогу…

Євгеній СИЛКІН

Військово-транспортний літак короткого зльоту та посадки Ан-70 (прийнятий на озброєння ЗСУ 2015 року) буде модернізований до версії Ан-77

ЛІТАКИ, ЯКІ БУДУЄ ДЛЯ НАШОГО ВІЙСЬКА ДП «АНТОНОВ»

ПРО ТЕПЕРІШНІЙ СТАН ТА МАЙБУТНЄ ВІТЧИЗНЯНОЇ ТРАНСПОРТНОЇ АВІАЦІЇ

Державне підприємство «Антонов» добре відоме у світі. За свою історію його колективом спроектовано більше ста типів і модифікацій пасажирських, транспортних і спеціалізованих літаків. Достоїнства літаків «Антонов» — надійність конструкції, економічна ефективність, універсальність і простота обслуговування. Завдяки цим якостям понад півтори тисячі літаків експортовані у понад 70 країн світу. Загалом же побудовано більше 22 000 літаків. Наразі пріоритетом діяльності ДП «Антонов» є виконання програм щодо забезпечення обороноздатності країни

Серед основних минулорічних напрацювань підприємства — перший політ легкого транспортного літака Ан-132D. Він побудований за контрактом із Саудівською Аравією в рекордно короткий термін — лише за 1,5 року. Це перший вітчизняний літак, у якому немає жодної російської деталі. При його створенні використана авіоніка від провідних світових компаній із США, Канади, Великобританії, Німеччини, Франції та інших країн. Цей літак у майбутньому має замінити Ан-32 та Ан-26. Так, вантажопідйомність Ан-132 збільшена до 9,2 т. Дальність польоту становить 3700 км. Літак має герметичну вантажну кабіну та зсувну вантажну рампу. Він може перевозити стандартні піддони, особовий склад (75 осіб або 27 поранених на ношах), легку техніку та скидати моновантажі масою до 3000 кг.

— Літаки Ан-132 та Ан-148 вироблені за всіма сучасними вимогами, оснащені цифровим бортовим радіоелектронним обладнанням та мають цифрову систему управління двигуном, — розповів головний конструктор ДП «Антонов» Олександр Двейрін. — Це дозволяє досить легко інтегрувати до них додаткове обладнання. Тому ці літаки розглядаються як платформи для створення на їхній базі так званих спецваріантів, призначених для виконання спеціальних функцій.

Наприклад, наразі в КБ «Антонов» працюють над створенням штабного літака Ан-148–201ЕА, який може перевозити 39 пасажирів та має дальність польоту 4600 км.

Оригінальним варіантом є медичний Ан-148–201ЕМ, який має компонування на 14 місць та вісім медичних модулів (або 24 санітарні ноші). Цікаво, що його можна конвертувати (навіть в умовах авіачастини) в пасажирський літак та перевозити 74 пасажири. При цьому залежно від варіанта компонування пасажирське або медичне обладнання перевозиться в багажному відділенні літака. Дальність польоту становить 4700 км. Також розробляється морський патрульний літак Ан-148–301МП з дальністю польоту 7000 км, який може виконувати завдання, перебуваючи в повітрі протягом 10 годин. Крім цього, в ініціативному порядку підготовлені пропозиції щодо створення літаків радіоелектронної протидії Ан-148–300EW та дальнього радіолокаційного виявлення Ан-148ДРЛВ (може безперервно перебувати в польоті до 10 годин).

Оригінальним варіантом є медичний Ан-148–201ЕМ, який має компонування на 14 місць та вісім медичних модулів (або 24 санітарні ноші). Його можна конвертувати (навіть в умовах авіачастини) в пасажирський літак та перевозити 74 пасажири. Залежно від варіанта компонування пасажирське або медичне обладнання перевозиться в багажному відділенні літака

Серед програм ДП «Антонов», що виконуються в інтересах українського війська, модернізація з урахуванням виконання імпортозаміщення систем та агрегатів, вироблених у Російській Федерації, військово-транспортного літака короткого зльоту та посадки Ан-70, прийнятого на озброєння Збройних Сил України 2015 року. Модернізований літак отримає назву Ан-77. Він оснащений вантажною кабіною великих габаритів, автономним бортовим комплексом завантаження і розвантаження, шасі з функцією присідання. Потужний літак може перевозити вантажі до 47 т (великогабаритну та важку військову техніку, вертольоти), особовий склад (300 солдатів, 110 десантників, 206 поранених).

Військово-транспортний літак Ан-178, що створюється на заміну Ан-12, має перевагу перед ним за всім комплексом льотно-технічних характеристик. Так, Ан-178 має збільшену в 1,38 раза крейсерську швидкість та на 35% вищу робочу ефективність. Літак оснащений двома турбореактивними двигунами замість чотирьох турбогвинтових та бортовим обладнанням і авіонікою сучасної генерації. Він здатен перевезти 18 т вантажів, 90 солдатів, 70 десантників, 63 поранених.

Протягом 2014–2017 років за замовленнями Міноборони та інших силових відомств України ДП «Антонов» виконано близько 35 робіт з модернізації, продовження ресурсу та підтримки льотної придатності літаків Ан-26, Ан-30, Ан-72 і Ан-74. Зокрема за словами Олександра Двейріна, основні заходи з модернізації літаків Ан-26 Повітряних Сил ЗС України передбачають встановлення на них комплексного захисту від керованих ракет з інфрачервоними головками самонаведення наземного та повітряного базування, роботи з удосконалення бортового радіоелектронного обладнання та кабін пілотів і операторів.

Другий рік у КБ «Антонов» ведеться робота над створенням тактичного безпілотного авіаційного комплексу (БпАК). Перший політ прототип нового тактичного безпілотного літального апарата (БпЛА) «Горлиця» здійснив наприкінці минулого року. За своєю вантажопідйомністю цей БпЛА здатен нести ударне навантаження. Крім того, «Горлиця» може вести оптико-електронну повітряну розвідку, коригувати вогонь артилерії та допомагати в оцінці результатів вогневих ударів, в організації оперативного зв'язку розвідувальних груп та підрозділів, які виконують завдання у відриві від основних сил, а також забезпечувати розвідувальною інформацією в режимі реального часу. Безпілотник може перебувати в повітрі не менше семи годин та розвивати швидкість до 230 км/год. Тактичний радіус дії становить 120 км, практична дальність польоту — 1 050 км.

Андрій ЛИСЕНКО

ВЕЛИКИЙ РЕМОНТ АЕРОДРОМІВ

ТОРІК ВІДРЕМОНТУВАЛИ 9 ЛЕТОВИЩ. НА 2018-й ПЛАНИ НЕ МЕНШ АМБІТНІ

До російської воєнної агресії Повітряні Сили України використовували лише чверть усіх військових летовищ на території країни. Сьогодні ця кількість зросла вдвічі. Минулого року після тривалого простою вдалося відновити аеродроми в трьох регіонах

Термін експлуатації аеродромних плит до 12 років

На кожному з них здійснено масштабні роботи: від заміни аеродромних плит штучного покриття до заливання сучасного бетонного моноліту й будівництва стоянок для літаків. Нині цим займається всього кілька інженерно-аеродромних підрозділів. Тож навантаження на особовий склад є надзвичайно великим.

— Стан покриття аеродрому — це одне з ключових елементів безпеки польотів авіації, — каже начальник інженерно-аеродромного управління логістики командування ПС полковник Павло Яворський. — Визначаючи його якість, ми не застосовуємо проміжних оцінок. Вимоги дуже жорсткі. Навіть ямка або тріщина в армобетонному покритті впливає на виконання бойового завдання.

Навіть невеличка ямка або тріщина в армобетонному покритті впливає на безпеку польотів

Злітно-посадкова смуга — складна інженерна конструкція. Вона має витримувати величезні фізичні навантаження й протистояти найскладнішим погодним умовам. Звичний для українських доріг «ямковий» ремонт тут не пройде. Фахівці інженерно-аеродромних батальйонів про це знають, і коли треба підлатати аеродром, роблять це якісно, дотримуючись норм і технологій виконання робіт.

Нині до планових ремонтів додалися заходи з відновлення аеродромів, які не використовували десятиліттями.

Хмельницький інженерно-аеродромний батальйон протягом багатьох років найкращий у Повітряних Силах. В управлінні логістики командування виду кажуть, що саме на цей колектив ліг основний тягар робіт із відновлення аеродромної мережі. 2017-го фахівці батальйону здійснювали ремонтні роботи на дев'яти об'єктах у різних областях України.

— Одна ремонтна група з березня по листопад минулого року постійно працювала в Чорткові, — розповів командир частини полковник Олександр Катюха.

Тільки із цього об'єкта силами й засобами групи з десяти осіб удалося демонтувати, завантажити й перемістити різними видами транспорту понад 800 аеродромних плит.

— За одну робочу зміну можна замінити від п'яти й більше аеродромних плит. Тобто на території з футбольне поле група інжбату здатна замінити плити за три місяці. А таких умовних «полів» за цей рік батальйон зробив аж чотири. Крім цього, залили 435 кубів бетону й розробили 163 тис. кубів ґрунту. Ці роботи було пов'язано з будівництвом ґрунтової злітно-посадкової смуги та обвалуванням об'єктів, — розповідає головний інженер батальйону майор Роман Мажар. — Один зварювальник за сезон у нас зварив понад тисячу плит.

Найвіддаленішим відрядженням для хмельницьких аеродромників став Краматорськ, де на групу інженерів чекала непроста робота. Спершу тут довелося попрацювали саперам. Та й відновлювали це летовище довше, аніж планували. Адже пошкодження злітно-посадкової смуги внаслідок ворожих артобстрілів були надто серйозними.

— Іноді важко точно вирахувати час, засоби й ресурси для відновлення летовища, — продовжує Роман Мажар. — Завжди є якісь чинники, які спрацьовують проти нас, — погодні умови, людський фактор, техніка, котра ламається. Попри це, головним для нас є якість. Кожен розуміє, що чим якіснішим буде укладання плит, тим менше матиме роботи інжбат у майбутньому.

Військові аеродроми в Україні мають різне покриття, і в кожного з них свій термін експлуатації. Якщо це плити, то їхній термін експлуатації не перевищує 12 років. Поверхні з монолітним армобетонним покриттям служать довше: до 20 років. Ремонтують їх також по-різному.

— Якщо в моноліт можна врізатися й покласти плиту, то замість плити ніхто не заллє моноліт. Тому плити укладати завжди простіше й швидше. Для прикладу, злітно-посадкова смуга Озернянського аеродрому монолітна. Плити здебільшого на руліжних доріжках. Там за найкоротший час ми залили півтори тисячі квадратних метрів армобетону, — розповідає полковник Олександр Катюха. — А от на Уманському аеродромі, наші фахівці замінили, дефектували й уклали понад шість сотень аеродромних плит.

Цьогоріч у хмельницьких аеродромників плани не менш амбітні. На черзі — поточні ремонти діючих і раніше вивільнених аеродромів по всій Україні. Не виключено, що групу інжбату буде залучено й до відновлення військових аеродромів у Миколаївській та Одеській областях. Їх не використовували понад десять років. Тож до заміни плит і заливання армобетону додадуться земляні роботи, пов'язані з розробкою ґрунту на ґрунтовій частині майбутнього льотного поля. Поки що інжбатівці перебувають у відпустках. Для них це завжди взимку. Чому? Бо в мороз, як і під час дощу, злітні смуги не ремонтують.

Ярослава ЗОРІНА

АЕРОДРОМ У ВІННИЦІ РЕКОНСТРУЮЮТЬ ЗА СПРИЯННЯ МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ

Наприкінці 2017-го у Вінниці підписали тристоронній Меморандум про основні засади спільного використання аеродрому «Вінниця» (Гавришівка). Ця домовленість між Міноборони й органами місцевої влади відкриває шлях до розбудови інфраструктури місцевого аеропорту, а також дасть змогу протягом найближчих років привести летовище у відповідність зі стандартами ICAO.

Як зазначив мер Вінниці Сергій Моргунов, до сьогодні існувала юридична колізія, коли майновий комплекс аеропорту «Вінниця» разом зі злітною смугою належить територіальній громаді міста, а земля під ним — Міноборони. Це ускладнювало можливість розвитку летовища. Після підписання відповідних угод буде створено передумови для реконструкції аеродрому, що в перспективі дасть змогу інтенсивніше розвивати різні напрямки авіасполучень як усередині країни, так і за її межами, зробивши регіон комфортнішим для проживання та привабливішим для потенційних інвесторів.

За словами Міністра оборони генерала армії України Степана Полторака, досвід спільного використання аеродромної мережі — розповсюджена світова практика. Підписання меморандуму дасть змогу залучити зацікавлені сторони до розвитку аеродромної інфраструктури. А це своєю чергою підвищить безпеку польотів і сприятиме якісному виконанню завдань військовими льотчиками.

До речі, злітну смугу аеродрому було збудовано 1976 року, і відтоді її жодного разу капітально не ремонтували. Тож тепер з'явилася добра нагода і замінити штучне покриття, і оновити світло та радіотехнічне обладнання. І не тільки. Недавня домовленість пришвидшить процес законодавчого оформлення відведення земельної ділянки в державну власність із подальшою передачею її в постійне користування МО України.

— Землю, на якій розташувався аеродром (а це майже 300 га), закріплено за Міноборони відповідним рішенням іще 1983 року, — коментує ситуацію директор Юридичного департаменту МО України полковник юстиції Валерій Коваль. — Щоб дістати право державної власності на неї, потрібна згода облдержадміністрації, місцевих органів самоврядування тощо. Сьогодні цей процес зрушив із мертвої точки.

Андрій ЯЦИК

«СХИЛЬНИЙ ДО ЗРАДИ»

ТАКИЙ ЗАПИС ЧЕРЕЗ КІЛЬКА МІСЯЦІВ СЛУЖБИ В РОСІЙСЬКІЙ АРМІЇ З'ЯВИВСЯ В ОСОБОВИХ СПРАВАХ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВИКІВ, ЯКІ ПЕРЕЙШЛИ НА БІК ОКУПАНТІВ У АНЕКСОВАНОМУ КРИМУ. ЧИМАЛО З НИХ УЖЕ ОПИНИЛИСЯ ЗА ТИСЯЧІ КІЛОМЕТРІВ ВІД СОНЯЧНОГО ПІВОСТРОВА

Один із них — капітан-лейтенант Олег Зощук (прізвище з етичних міркувань змінено).

— Після анексії Кримського півострова син приїхав до мене в однострої українського офіцера, — розповідає Зощук-старший. — Зважаючи на розпорядження командування, він мав продовжити службу в Одесі на вищій посаді. Олег радів такому призначенню й навіть будував плани на майбутнє, маючи намір вступити в Національний університет оборони. Але після телефонної розмови з товаришем по службі, який залишився в Криму, усе змінилося…

25-річного капітан-лейтенанта «зачарували» розповіді про «захмарне» грошове забезпечення, пільги. І він поїхав за кращим життям. На прохання батьків одуматися відповів:

— Ви ще пишатиметеся мною…

Не довго тішилися лагідним кримським сонцем та морем зрадники України. Невдовзі чимало з них було відправлено служити на Кавказ та далекий схід Росії

Таких, як Олег, серед військовиків ЗС, інших військових формувань, що дислокувалися в Криму, виявилося багато. Із 13 468 солдатів та офіцерів Збройних Сил, які перебували в Криму, не зрадили Батьківщину менш як 4000. А з 10 936 працівників МВС — тільки 88, із 2240 працівників СБУ на материкову частину України повернулося всього 242.

Якими мотивами керувалися ці люди, скоюючи такий злочин? У кожного він свій: не побажали розлучатися з кримською ріднею, відсутність житла на материковій Україні, небажання жити в «бандерівській Україні». Не будемо моралізувати з приводу їхніх «аргументів» — вони того не варті. А от розповісти про те, як склалися долі декотрих із них, гадаю, треба. Так ось, за роки, що минули відтоді, на сонячному півострові в ролі «захисників Криму» залишилося не більше як 30 відсотків. А решта? Хто де: одних із надуманих причин звільнили, інші продовжують службу за тисячі кілометрів від півострова: територія Росії велика, і місця всім вистачає. Адже до зрадників, хоч би якими гаслами вони прикривалися, завжди ставилися з презирством. Навіть їхні нові господарі, яким ті продавали свої душі. А ще вони вимагали довести їм свою відданість. У випадку з колишніми українськими військовослужбовцями найоптимістичнішим варіантом є служба в північних, далекосхідних гарнізонах, де блага людської цивілізації ще не скоро будуть відчутними.

У більшості своїй саме туди й проліг подальший шлях зрадників. Але їм іще пощастило. Принаймні порівняно з тими, кому випало «захищати конституційний лад Росії» в різних гарячих точках. Скажімо, на Кавказі. Улітку минулого року російські інформагентства повідомили про те, що в Дагестані сталася чергова перестрілка, у якій загинули два російські спецпризначенці Денис Ракицький та Олександр Байбутлов. Такими новинами сьогодні нікого не здивуєш, оскільки подібні інциденти давно стали нормою повсякденного життя Росії. Але річ у тім, що труни з їхніми тілами прибули в Севастополь. Згодом виявилося, що іще на початку 2014-го вони проходили службу в Кримському управлінні СБУ! Але перекинулись на бік Росії, також, мабуть, сподіваючись на краще життя. От і знайшли його серед Кавказьких гір…

Народний депутат України Дмитро Тимчук:

«Військовослужбовці рівня командира роти, бригади, начальників структурних підрозділів на півострові залишилось небагато. Росія вимиває кадри, замінюючи їх шляхом ротації. Таку політику спрямовано на те, щоб запобігти деокупації»

Таких прикладів чимало.

Серед колишніх військовиків Збройних Сил України, які поповнили лави російської армії і яким пощастило поки що залишатися на півострові, наростає розчарування. Адже грошове забезпечення, зважаючи на кримські ціни, не таке вже й захмарне, отримати власний дах над головою теж проблематично. Натомість є досить високою ймовірність опинитися за тисячі кілометрів від сонячного півострова — у віддаленому північному гарнізоні, а то й у гарячій точці.

Ось як пояснює ситуацію, що склалася, на окупованому півострові з колишніми нашими співвітчизниками народний депутат України — координатор групи «Інформаційний спротив» Дмитро Тимчук:

— Військовослужбовці рівня командира роти, бригади, начальників структурних підрозділів на півострові залишилось небагато. Росія вимиває кадри, замінюючи їх шляхом ротації. Таку політику спрямовано на те, щоб запобігти деокупації.

Коли постане питання про проведення ще одного референдуму, скажімо, про захист мовних прав у школах Криму чи з будь-якого іншого питання, то росіяни можуть сказати: у нас тут переважно живуть громадяни Росії, а тих, що жили колись за України, залишились одиниці.

Максим Одинцов служив у складі однієї з частин ВМС України. У березні 2014-го разом з Олександром Барановим, своїм однополчанином, він перейшов на бік окупанта. Через два роки, аби просунутися по службі, Одинцов вирішив «придбати» в Україні диплом про вищу освіту. І його затримали співробітники СБУ…

Із часом деякі громадяни відчувають муки сумління. Анатолій Д. — один із них. 2014 року він брав участь у блокуванні частин ЗС, розташованих у Криму. І навіть отримав із рук окупантів медаль «За повернення Криму». А влітку 2017-го добровільно з'явився в правоохоронні органи України, зізнавшись у своїх «подвигах». Зважаючи на щире каяття та його добровільне з'явлення, відсутність суспільно небезпечних наслідків діяльності, прокуратура передала в суд клопотання про звільнення Анатолія від кримінальної відповідальності.

І все ж повернімося до нашого головного «героя», Олега Зощука. Він навряд чи почувається щасливим: минулого року, коли померла його мати, то не зміг навіть провести її в останню путь, боячись бути затриманим на материковій Україні. За словами батька, вона до останнього подиху сподівалась побачити єдиного сина. Не судилося. Тепер Зощук-молодший служить за тисячі миль від сонячного Криму, яким він так марив і заради якого став зрадником, — на далекому й холодному Північному флоті. За словами його батька, буквально через кілька місяців у його особовій справі з'явилась абревіатура «СКИ» — «склонен к измене». А ще через кілька місяців він опинився перед вибором: відбути в один із гарнізонів Північного флоту чи бути звільненим із військової служби.

— Далекого 1992 року, я, підполковник однієї з частин колишньої радянської армії, що дислокувалася теж у Криму, одним із перших присягнув на вірність українському народові, — з болем каже батько. — І вчинку Олега не розумів. Але син є син. Тож я зателефонував своїм колишнім однокашникам, які сьогодні обіймають у російській армії високі посади. Але вони нічим не допомогли. Повідомили, що вказівка про записи «склонен к измене» та відправлення колишніх офіцерів українського війська, які перейшли в російське, надійшла із самого «верху».

Сергій ЗЯТЬЄВ

Заступник Генерального прокурора України — Головний військовий прокурор України генерал-лейтенант юстиції Анатолій Матіос:

— Як людина, можу зрозуміти голодного, який украв шматок хліба заради того, щоб не померти голодною смертю. А от зрадників Батьківщини…

Вони вчинили тяжчий гріх. Прикро про це казати, але після анексії півострова Крим там залишилося чимало наших військовиків, більшість з яких сьогодні служить агресорові. І допоки я є військовим прокурором, робитиму все можливе, щоб вони відповіли за свої вчинки, це справа честі. Зробити це вкрай складно, оскільки вони перебувають поза межами України, проте все, що потрібно в цій ситуації робити, ми робимо.

На сьогодні реально притягнуто до кримінальної відповідальності 16 таких зрадників. Зокрема наприкінці 2015 року Оболонський районний суд міста Києва за дезертирство й державну зраду до семи років позбавлення волі засудив моряка однієї з військових частин ВМС України: він добровільно перейшов на військову службу в збройні сили країни-агресора. А затримали його наші прикордонники під час спроби перетину адмінкордону в пункті пропуску Чонгар.

Окрім цього, після ухвалення відповідного закону ми активно застосовуємо інститут спеціального розслідування, який дозволяє притягнути до кримінальної відповідальності особу, яка з тих чи інших причин перебуває поза межами юрисдикції вітчизняних правоохоронних і судових органів. На сьогодні за такими правилами до кримінальної відповідальності притягнуто 57 осіб. Упевнений, що цей список поповнюватиметься новими прізвищами.

Цих проросійських поплічників очікує всенародний осуд за співробітництво з окупантами

«АРМІЯ НЕ ДЛЯ ТОГО ТРИМАЄ ФРОНТ, АБИ ВОРОГ ОРУДУВАВ У ГЛИБОКОМУ ТИЛУ»

БУДЬМО ПИЛЬНІ: ПРЕДСТАВНИКИ «П'ЯТОЇ КОЛОНИ» НЕ ДРІМАЮТЬ

Останнім часом ми дедалі частіше переконуємося в тому, що існують сили, які дестабілізують обстановку в країні і все гучніше заявляють про себе. Вони як квартирні крадії намагаються підібрати та передати ключі від нашого українського дому російським окупантам. Коментуючи спроби завдати шкоди національній безпеці, Президент України Петро Порошенко сказав: «Армія не для того тримає фронт, аби ворог орудував у глибокому тилу»

Про активізацію дій внутрішніх ворогів свідчать повідомлення Служби безпеки України про завербованих Кремлем серед наших громадян агентів, які планували терористичні акції, провокації на теренах держави. Попереджено діяльність понад 15 таких груп. От і нещодавно пресцентр цієї служби повідомив, що її співробітники разом з представниками Головної військової прокуратури затримали ватажка диверсійної групи. Він як керівник одного з незаконних військових формувань був завербований ГРУ Генштабу Росії з метою здійснення на території України терористичних актів. А загалом минулого року, за повідомленням Служби безпеки України, було 153 провадження щодо терористичних актів.

Про дії внутрішніх ворогів повідомляє і МВС України. Так, на Донеччині правоохоронці минулого року затримали понад 160 кремлівських найманців. З'явилася нова ознака гібридної війни проти України — масове засилання з Російської Федерації злодіїв у законі. Як повідомив керівник Національної поліції Сергій Князєв, лише за сім місяців 2017 року наш північний сусід відрядив до України майже 30 таких бандитських лідерів з метою дестабілізації обстановки в Україні.

Вперше термін «п'ята колона» вжив у книзі «Іспанія у вогні» журналіст Михайло Кольцов. У щоденнику від 21 жовтня 1937 року він записав: «Нещодавно фашистський генерал Мола заявив кореспондентам газет: «Ми наступаємо на Мадрид чотирма колонами військ. П'ята колона чекає нас у самій столиці. Фашистське підпілля Мадриду надзвичайно активне. У нього сотні великих і малих цілей, об'єктів для вбивств і руйнування, зрадництва і шпигунства. А це декілька тисяч озброєних мадридських фашистів. А є ще акціонери великих націоналізованих підприємств, клерикальні кола. Існує величезна кількість рідних та родичів зниклих або заарештованих ворогів республіки, дії яких спрямовані на допомогу армії заколотників або звільнення рідних, або просто на криваву помсту. За умов наближення фронту до Мадриду уся ця зграя стає дедалі нахабнішою, а її шпигунство — дедалі зухвалішим, шкідливість — ще небезпечнішою».

Міжнародний військовий суд над нацистськими злочинцями визнав колабораціонізм як співробітництво з фашистами

Перечитав ці рядки і подумав: хоча вони написані понад 80 років тому, та не втратили актуальності для нашого сьогодення. До сказаного додам такий історичний факт. Ще за часів наполеонівських війн, внутрішніх ворогів називали колаборантами. Це стосувалося контрабандистів, які своїми товарами завдавали шкоди власній країні, проте сприяли економічному зміцненню чужої. Пізніше це слово використовували для визначення співробітництва з ворогом під час війни, зради національних інтересів своєї країни.

Якщо «накласти» ці терміни на сьогодення, то знову і знову переконуєшся у наявності злочинного співробітництва представників нашої «п'ятої колони» з Кремлем. Їхня діяльність має широкий спектр спрямування — від прямої участі в боях проти Збройних Сил України (на боці російсько-

Колабораціонізм (від фр. *collaboration* — «співробітництво») співпраця населення або громадян держави з ворогом в інтересах загарбника на шкоду самій державі чи її союзникам. У роки Другої світової війни колабораціонізм був поширеним явищем і мав місце практично в кожній окупованій країні.

терористичних формувань воюють кілька тисяч «наших» співвітчизників) до всебічної підтримки кремлівських загарбників. Вони організовують і здійснюють підривні акти в містах України, займаються шпигунською діяльністю, корегують вогонь артилерії ворога, захоплюють у полон українських патріотів, переслідують учасників Революції гідності та АТО.

Від дій внутрішніх ворогів потерпає й вітчизняна економіка. Особливо від тих, кого називають агентами російського впливу на її стан. Деякі з них за кошти російських держбанків отримують мільйони, мільярди кредитів і скуповують українські підприємства, впливаючи таким чином на наше виробництво. Багато колаборантів «затаїлося» в різних структурах в очікуванні «чотирьох колон».

І ще про одну загрозу від внутрішніх ворогів. У прикордонних районах зростає кількість жителів з подвійним громадянством. Саме до них спрямовано заклики щодо можливості створення шляхом проведення референдумів «автономних районів» на території України. Варто нагадати, що саме через таке «волевиявлення» відбулася анексія українського Криму. Понизити градус цієї загрози може посилення відповідальності громадян і особливо депутатів усіх рівнів за отримання паспортів двох-трьох країн світу.

Ці та інші приклади засвідчують існування і ворожу діяльність представників «п'ятої колони». Протидіяти їм активно намагається держава. Так, на цей час уже створено загальнодержавний реєстр корупційних дій чиновників. Виявлено багато суддів, які сховалися в Криму від притягнення до відповідальності за порушення законів. Передбачається запровадження безальтернативного запобіжного заходу для посадовців, які причетні до корупційних схем. Сприятиме виявленню нових представників «п'ятої колони» і проект «Сепаратист». Це буде унікальна, перша у світі громадськодоступна база даних про них. У суспільстві набувають поширення ідеї щодо ухвалення законопроекту про притягнення до відповідальності осіб за колаборантські дії.

ПРО ЩО МАЮТЬ НЕ ЗАБУВАТИ СУЧАСНІ КОЛАБОРАНТИ?

Коли дізнаєшся про сепаратистські справи представників «п'ятої колони», що активізують свою діяльність за командою з Москви, мимоволі хочеться провести історичну паралель. Як відомо, Міжнародний військовий суд над нацистськими злочинцями визнав колабораціонізм як співробітництво з фашистами. Але існує вищий суд над представниками цього ганебного явища — всенародний осуд. Вельми своєрідно його провели 1945 року в Парижі. Під час анексії Франції нацистською Німеччиною кількість парижанок, які за гроші надавали сексуальні послуги гітлерівцям, зросла у 5–6 разів. За це їх 1945 року притягли до народної «люстрації» — цих жінок остригли наголо…

В Україні теж піддавали і піддають всенародному осуду тих, хто співпрацював із нашими ворогами. Про один з таких випадків мені розповіли в селі Мирча Київської області. Понад 75 років тому гітлерівські окупанти за участь у партизанському русі спалили живцем в одній хаті понад 20 селян. Видав їх есесівцям місцевий поліцай. Коли ж він повернувся додому після відбуття покарання, всі жителі села піддали посібника фашистам такому народному осуду, що той був вимушений покинути село і безслідно зник. Як він звався, вже ніхто не пам'ятає. А от прізвища страчених патріотів залишилися в пам'яті людей, викарбувані на меморіальній дошці, встановленій на підвалинах спаленої гітлерівцями хати, на їхню честь названо вулиці села.

Розповів про цей випадок і подумав: будемо сподіватися, що такого всенародного осуду не уникне ніхто із сучасних представників «п'ятої колони». І це однозначно станеться, коли війна закінчиться нашою перемогою над зовнішнім ворогом — російськими окупантами.

Володимир ЧІКАЛІН

КОМВЗВОДУ ВАДИМ БАЛЮК У ПІДРОЗДІЛІ НАЙМОЛОДШИЙ, ТА БІЙЦІ ЙОГО ПОВАЖАЮТЬ, НАЗИВАЮЧИ «БАТЮШКОЮ»

ОРДЕН «НАРОДНИЙ ГЕРОЙ УКРАЇНИ» МОЛОДШИЙ ЛЕЙТЕНАНТ ВАДИМ БАЛЮК ОТРИМАВ У СЕРПНІ МИНУЛОГО РОКУ. ЙОГО ВІДЗНАЧИЛИ ЗА ВІДДАНІСТЬ БАТЬКІВЩИНІ ТА ВРЯТОВАНІ ЖИТТЯ БАГАТЬОХ ПОРАНЕНИХ БІЙЦІВ, КОТРИХ ВІН ВИВОЗИВ ІЗ ПОЛЯ БОЮ

Листопад 2017 року. Піски. Перша лінія оборони. Разом із командиром взводу Вадимом Балюком прямуємо крок у крок довгим «коридором» траншей. Зараз день, тихо. А кілька годин тому його підлеглі майже годину «втихомирювали» окупантів, котрі потужно обстріляли ці позиції

Небо розв'язало над цією місциною водяний міх і вже третю добу поспіль поливає дрібним холодним дощем. Тож під нашими ногами хлюпає та чвакає грязюка... «На жаль, вже не літо», — подумалося мені. Я згадав той сонячний день, коли познайомився з Вадимом Балюком. Тоді спека била всі рекорди. У червні відбулася ротація, і взвод Вадима Балюка поступово облаштовувався на новому місці. Вже у перший день взводному довелося рятувати бійця, котрий після мінометного обстрілу мав серйозні поранення ноги та руки.

Тут, на краєчку передової, я побачив щирих і сміливих бійців, які вселяють незламну віру, що ми встоїмо

— Мені не звикати до роботи санітара. Частенько доводилося витягувати наших з-під обстрілів противника і в Зайцевому, і в Авдіївці. Але коли бійці, що лише вчора зайняли «нулі», побачили першого пораненого, то чомусь заціпеніли. Мені тоді довелося власноруч його стабілізувати. Коли привів хлопців до тями, швидко евакували пораненого у безпечне місце, — згадує Вадим Балюк.

Крізь оголені крони обгорілих та посічених осколками дерев попереду видно напівзруйновану ворожими пострілами селищну церкву.

— Противник й надалі по ній стріляє? — запитую Вадима.

— Шмаляють регулярно. Для тих «глибоко віруючих» окупантів ця православна споруда з українським прапором на дзвіниці стала чи не головною мішенню та об'єктом роздратування. Ворожі обстріли не вщухають, — розповідає офіцер, крокуючи торованою слизькою стежкою.

Ми акуратно спускаємося на цокольний поверх споруди. На сходах, притулившись один до одного, гріються двоє пухнастих кумедних цуциків. Їхня мати, помітивши мене, «чужого», здіймає неабиякий «алярм». Вадим заспокоює чотирилапу охоронницю та проводить мене в підвальне приміщення.

— Фундамент під церквою міцний, тож, напевно, тут — одне із найнадійніших місць для укриття? — запитую командира взводу.

— Як укриття — можливо. Але я дуже віруюча людина — батьки виховували повагу до віри. Щодня молитву читаю. Мені дуже не хотілося заходити сюди, під церкву, — наче виправдовується Вадим. — На самому початку, коли ми тільки облаштовувалися, ми інколи тут і їли, і спали. Та з часом довелося звикнути, це ж війна...

Ми проходимо до невеличкої кімнати. Тут тепло і тихо.

— Бійці мене тут «батюшкою» почали називати, — сміється Вадим. — У дитинстві я вісім років був служкою при нашій церкві й дослужився тоді до іподиякона.

Кавалер ордена «Народний Герой України» Вадим Балюк

27-річний командир взводу молодший лейтенант Вадим Балюк — наймолодший у підрозділі. Але свого командира бійці поважають та беззаперечно йому підпорядковуються. Навіть старші дядьки, котрим уже далеко за сорок.

Вадим родом із Буковини. Після дев'ятого класу, за порадою батьків, закінчив технікум. Потім — заочне відділення Львівської політехніки. Але інженером пропрацював недовго.

— Майже рік «промучився», — згадує Вадим, — зрозумів, що інженерія — не моє. Завжди хотів бути військовим, бо свого часу і дід, і батько служили.

Строкову він служив у Криму.

— Свій перший контракт я підписав уже після півроку строкової служби, — продовжує Вадим. — Мене розподілили в сімферопольську частину. Пощастило — я отримав службове житло, тож перспективи та умови були чудові. А потім — окупація півострова.

— На момент початку окупації я був у частині. Коли Березовський дав команду здати зброю на склади, ми навіть не здогадувалися, що він є зрадником. Здали зброю, і її «по-тихому» повезли на «Уралі» начебто в Балаклію. Досі не знаю, куди її потім поділи. Тож не виключено, що з тієї зброї зараз стріляють по нас, — розмірковує Вадим Балюк. — Я відразу розумів, що все серйозно. Згадую, що тоді не було ніякого зв'язку, тож і не було можливості з кимось порадитися. Коли частину оточили російські БТРи, то я «озброївся» дерев'яною ніжкою від стільця. На той час це була моя єдина зброя. Не було можливості вийти за територію частини. Закінчилися запаси їжі та води.

Майже місяць частина перебувала в облозі. Мої колишні товариші казали: «Руcские нас не оставят. Это они нас просто пугают». Зрештою з трьохсот тих, які зі мною служили, на «материкову» Україну вийшли лише четверо... Я був украй обурений тим, що зрадники відразу були готові служити Росії, хоча навіть не уявляли собі та зовсім не розуміли, як це буде.

Коли Вадим уперше приїхав до району проведення АТО, то потрапив у медичну роту на посаду санітара.

— Ми тоді базувалися в Зайцевому. Своє перше завдання запам'ятав назавжди — довелося витягувати із «сірої» зони тіло нашого загиблого бійця... Потім просто рятував хлопців під час обстрілів під Горлівкою. Дехто вважає мою роботу геройчною, але я жодний свій вчинок не назву геройським. Будь-яка моя заслуга — це заслуга моїх людей. Наші позиції в Зайцевому постійно обстрілювали. Але нам усе вдавалося завдяки згуртованості екіпажу, котрий евакуйовував поранених на старенькому МТ-ЛБ. Броня в «мотолиги», самі знаєте, яка... Але нічого, їхали, надавали першу допомогу під обстрілами, виносили і вивозили побратимів з поля бою, — згадує Вадим. — Я пишаюся тим, що за час моєї служби санітаром не помер жоден поранений боєць із тих, кого я евакуйовував.

Потім Вадима направили на навчання до Національної академії сухопутних військ імені Петра Сагайдачного, де він закінчив тримісячні офіцерські курси. Згодом в одній з мотопіхотних бригад, він прийняв взвод.

...Ми виходимо з підвалу. Хлопці чистять автомати та кулемет, споряджають магазини та стрічки — готуються до чергової фронтової ночі. Разом із Вадимом обережно піднімаємося напівзруйнованими сходами на дзвіницю. Звідти неозброєним оком видно околиці окупованого Донецька. Через «наскрізні поранення» церковних дзвонів проглядає сіра холодна хмара. Тут, на краєчку передової, я побачив щирих і сміливих бійців, які вселяють незламну віру, що ми встоїмо!

Ярослав МЕЛЬНИЧУК

ДЕСАНТНИК БЕЗ КІСТОК У РУЦІ МРІЄ МІЦНО ОБІЙМАТИ ДРУЖИНУ ОБОМА РУКАМИ

ВЕТЕРАН АТО ДО БОЙОВИХ ДІЙ НА СХОДІ КРАЇНИ ПРАЦЮВАВ ВИКЛАДАЧЕМ НАРОДНИХ ТАНЦІВ. ДОБРЕ ЗНАЄТЬСЯ НА БОЙОВОМУ ГОПАКУ. ЗАЛЮБКИ ОПАНОВУВАВ НОВІ ПРОФЕСІЇ. ТОМУ ВІН ЩЕ Й ЗВАРЮВАЛЬНИК, І ТРОХИ КОВАЛЬ

Кохана дружина — найкраща мотивація Володимира Шевріна до одужання

Заповітна мрія Володимира Шевріна — станцювати вальс, обіймаючи дружину обома руками. На жаль, складне поранення руки не дозволяє чоловіку втілити цей задум у життя. На перший погляд, рука у чоловіка наче й на місці, а от кісток у ній майже немає

Володимир добровільно пішов на фронт ще на початку війни. Бойові друзі знають його під позивним «Таксист».

З весни 2014 року служив у батальйоні «Дніпро-1», згодом підписав контракт із ЗС України. На посаді механіка-водія БМП проходив військову службу у 25-й бригаді. Він пройшов багато гарячих точок району АТО.

Важке поранення Володимир отримав у березні 2017 року неподалік від Горлівки.

— Під час виконання бойового завдання нашу групу накрила ворожа 120-міліметрова міна. Що було далі — не пам'ятаю. Коли прийшов до тями, то здивувався, що взагалі залишився живим, — згадує десантник.

Тоді майже весь удар прийшовся на «Таксиста» — він отримав багато небезпечних для життя осколкових поранень по всьому тілу. Постраждали обличчя, грудна клітка, черевна порожнина, але найбільше — права рука.

У військових шпиталях захиснику врятували життя, а от з рукою — великі проблеми... Дефекти променевої та ліктьової кісток становлять понад 10 см. Поки що державна медицина не володіє методами, аби повністю їх відновити. Крім того, у кістках розвинувся остеомієліт, який збільшує дефект кісткової тканини і згодом може призвести до втрати руки.

Ортопед-травматолог Володимир Оксимець розповів військовому, що відірвану частину кістки можна виростити та імплантувати. Після огляду в одному з приватних медичних центрів лікарі дали надію на відновлення кісток руки за допомогою біотехнологій.

Повний курс відновлення кісток руки за допомогою біотехнологій обійдеться у понад 600 тисяч гривень. Значну частину коштів уже зібрано. Допомогли друзі, волонтерські організації, побратими

Волонтери і журналісти, які добре знають «Таксиста», звернулися по допомогу до Всеукраїнського центру волонтерів People's Project, в рамках якого діє проект «Біотех-реабілітація поранених». З пожертв благодійників на цей проект оплачується лікування захисників країни.

Позаяк у Володимира Шевріна фактично немає кісток у правій руці, то в лабораторії проекту «Біотех» із його власних стовбурових клітин вирощують два кісткові матрикси завдовжки понад 10 см для подальшої трансплантації. Вони з часом сполучать розбиті кістки. Ця новітня технологія дозволяє уникнути ампутації.

Тож реконструктивно-відновне лікування із застосуванням клітинних технологій допоможе бійцю подолати остеомієліт, відновити цілісність кісток, а згодом максимально повернути функції руки.

— Повний курс відновлення Володимира обійдеться у понад 600 тисяч гривень. Значну частину коштів уже зібрано. Допомогли друзі, волонтерські організації, побратими. Держава не фінансує такі методи лікування, тож дуже часто хлопцям з важкими травмами не залишається нічого іншого, окрім ампутації, протезів та довічного каліцтва. І саме тому сплачувати за лікування можливо тільки коштом благодійників. Кожна гривня, кожен внесок у межах проекту «Біотех-реабілітація поранених» дають Володимиру та іншим пораненим захисникам надію на одужання та повноцінне життя, — говорить координатор центру волонтерів People's Project Максим Рябоконь.

Десантника повсякчас підтримує дружина Олеся, з якою вони разом більше трьох складних років війни.

Оксана КАРПЕНКО

У МИКОЛАЄВІ ВІДКРИЛИ ЦЕНТР БЕЗКОШТОВНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ УЧАСНИКІВ АТО

На базі спортивного клубу «Соколя» відкрили сучасний центр психологічної і фізіологічної реабілітації учасників АТО, а також всіх постраждалих у військових діях на Сході України.

Це перший у Миколаєві центр, створений не за бюджетні гроші, в якому учасники бойових дій можуть безкоштовно отримати допомогу професійних реабілітологів.

Ініціаторами створення центру стали відомий громадський діяч і волонтер, учасник бойових дій Євген Воробйов, громадський рух «Рух милосердя» та керівництво спортивного клубу.

Євген вже не перший рік займається реабілітаційною діяльністю і застосовував свій досвід як на мирній території, так і в районі бойових дій, де багато разів бував із волонтерською місією. Допомагав військовим та мирному населенню, що знаходяться в постійній нервовій і психологічній напрузі.

Особливістю центру є застосування індивідуальної програми реабілітації для кожного з пацієнтів залежно від результатів проведеної діагностики та з урахуванням складності захворювання, особливостей організму й побажань пацієнта. Комплексні процедури поєднують у собі послуги психологічної реабілітації, фізіотерапевтичні процедури, вправи в залі, а також заняття з використанням тренажерів для лікування різних фізіологічних захворювань.

Це також один із небагатьох медичних центрів у Миколаєві, фахівці якого мають кваліфікацію міжнародного рівня.

Ідея створення такого центру виникла в Євгена Воробйова як результат того, що він особисто пережив на війні.

— Отримавши поранення в районі АТО і проходячи курс лікування, замислився: а скільки таких, як я, серед мирного населення та учасників АТО, стикаються з подібними труднощами і не мають можливості реабілітуватися? Я позбавився своєї недуги, а ось думки про те, що в такій же ситуації перебувають іще тисячі людей, мене не покидали. Одні придумують зброю, інші — системи захисту, а я лише хочу допомагати людям відновлюватися та повертатися до повноцінного життя, — сказав Євген.

Центр безкоштовної реабілітації учасників АТО знаходиться в Інгульському районі Миколаєва за адресою: вул. Скульптора Ізмалкова, 132.

Підготувала Оксана КАРПЕНКО

ЧИМ ЗАПАМ’ЯТАВСЯ 2017 РІК ДЛЯ УКРАЇНИ

«Рік 2017-й видався непростим. Але ми змогли довести всьому світові, що, об’єднавшись, українці здатні на великі звершення й перемоги», **— сказав Президент України Петро Порошенко**

2017 рік розпочався із сумнозвісних подій. Це нищівні обстріли Авдіївки, потім бої на Світлодарській дузі з втратами українських захисників, пораненнями, зокрема й серед мирних жителів Сходу України, і руйнуванням житлових будинків.

Однак було багато у 2017 році й позитивного. Нашу державу в світі все більше сприймають як частину європейського простору. Підтвердженням того є, зокрема безвіз

У січні 2017 року в результаті потужних обстрілів з боку російських терористів Авдіївка залишилася без води й світла, були загиблі та поранені серед мирного населення та військових. Українські захисники вистояли, а на окремих ділянках відвоювали у ворога нові позиції, а також першими прийшли на допомогу мирним жителям. У місті було оголошено надзвичайний стан. У зв’язку із цим Президент України Петро Порошенко перервав свій візит до Німеччини. Влада за короткий час відновила системи життєзабезпечення міста. Уся країна збирала та передавала гуманітрану допомогу жителям Авдіївки

Новітній український транспортний літак Ан-132, побудований за півтора року без єдиної російської запчастини, вперше піднявся в повітря. В його створенні взяли участь Канада, США, Велика Британія, Німеччина, Франція і Саудівська Аравія. Він може піднімати в небо до 9 т вантажу

Вперше українські екіпажі взяли участь у міжнародних танкових змаганнях «Сильна Європа». Україну представляли військовослужбовці 14-ї омбр Сухопутних військ ЗС України на танках Т64БВ. У танковому біатлоні, крім України, брали участь команди з Австрії, Німеччини, США, Франції та Польщі. Українські танкісти за рейтингом балів зайняли п’яте місце, продемонструвавши один із кращих результатів у стрільбі штатним снарядом з танка. Це був гідний дебют!

У Києві пройшов 62-й пісенний конкурс «Євробачення-2017». У ньому взяли участь представники 42 країн. Перша трійка країн переможців — Португалія, Болгарія і Молдова. Конкурс у Києві приголомшив найбільшою за всю історію «Євробачення» фан-зоною. Трансляцію з Міжнародного виставкового центру в столиці подивилося 182 мільйони людей в усьому світі

11 червня Україна отримала безвізовий режим з ЄС. Нині українці можуть подорожувати без віз загалом у 85 країн світу, зокрема й в Об’єднані Арабські Емірати

Наприкінці року Державний департамент США та президент цієї країни ухвалили довгоочікуване та принципове рішення про надання Україні летальної оборонної зброї. «Американська зброя в руках українських воїнів не для наступу, а для рішучої відсічі агресору, захисту українських воїнів та мирного населення, а також для ефективної самооборони відповідно до статті 51 Статуту ООН. Це також трансатлантичне щеплення проти російського вірусу агресії», — заявив Президент України Петро Порошенко

Міжнародні навчання «Сі Бриз-2017» у Чорному морі стали вагомим кроком для переходу ЗС України до військових стандартів Організації північноатлантичного договору (НАТО). У масштабних маневрах взяли участь представники 16 країн. До навчань залучалися майже 3,5 тис. військовослужбовців, близько 30 кораблів, катерів і суден, 22 одиниці авіаційної техніки, близько 100 одиниць автомобільної та бронетанкової техніки. 2017 року «Сі Бризу» вдалося розширити формат навчання на морі, у полі, повітрі та під водою

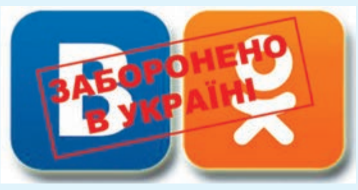

Українська збірна на змаганнях в «Іграх Нескорених» (Invictus Games), які проходили у Торонто (Канаді), виборола 14 медалей: вісім золотих, три срібних та три бронзових

Напередодні Дня Збройних Сил України відбулася церемонія присвоєння назв чотирьом новозбудованим для Військово-Морських Сил ЗС України малим броньованим артилерійським катерам. Ураховуючи клопотання територіальних громад, катери отримали іменні назви «Вишгород», «Кременчук», «Лубни» й «Нікополь»

Президент України Петро Порошенко ввів у дію рішення РНБО України, унаслідок чого було заблоковано соцмережі «ВКонтакте» та «Однокласники», програму 1С, інтернет-портали Яндекс, Mail.ru, антивіруси Kaspersky та Dr.Web, а також деякі російські телеканали

З 2017-го кольором берета українського десанту став темно-бордовий, окрім того, прийнято рішення про зміну назви ВДВ на Десантно-штурмові війська ЗС України з відзначенням професійного свята 21 листопада

Мегамарш у вишиванках — це фестивальний рух української культури, який уже підхопили не тільки великі міста України, а й міста в різних країнах світу. Це справжнє щастя — бачити тисячі гордих українців у вишиванках у різних куточках нашої держави та світу

24 серпня під час параду в Києві з нагоди 26-ї річниці проголошення незалежності України Хрещатиком разом з українськими військовими пройшли військовослужбовці армій країн-партнерів: Канади, Естонії, Грузії, Великої Британії, Латвії, Литви, Молдови, Польщі, Румунії та США

27 грудня 74 українські сім'ї дочекалися з терористського полону свою рідну людину. Уся країна, затамувавши подих, стежила за поверненням заручників і раділа разом із сім'ями звільнених, коли вони опинилися в обіймах своїх рідних та близьких

За основними подіями 2017 року спостерігала Наталія ТКАЧУК

STOPFAKE: ЦЕНТРАЛЬНІ ТЕМИ ДЛЯ РОСІЙСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ — «ДОЗВІЛ ПРОДАВАТИ УКРАЇНЦІВ НА ОРГАНИ» ТА «ПРОДУКТИ ЗА ТАЛОНАМИ»

Проект StopFake, який іще з березня 2014-го знаходить і спростовує неправдиві повідомлення про Україну, і нині не втрачає своєї актуальності. Навпаки! Сьогодні StopFake вийшов за межі проекту журналістських розслідувань і перетворився на міжнародну аналітичну платформу, яка є важливим осередком медіа-освіти в Україні. Про найяскравіші випадки російських фальшивок минулого року та про те, як пересічній людині не стати жертвою пропаганди, розповіла Ольга Юркова, авторка ідеї й співзасновниця проекту StopFake. 2016-го її було включено в топ-100 інноваційних лідерів країн Центральної та Східної Європи

Ольга Юркова

— Підбиваючи підсумки року, команда StopFake оприлюднила найяскравіші побрехеньки, які російська пропаганда намагалася транслювати 2017-го. Чи відчувається різниця з попередніми роками у «професійності» підготовки фальшивок?

— Пропаганда еволюціонує, вона пристосовується до поточних подій. Наприклад, тільки-но Україна отримала безвізовий режим з Європейським Союзом, як пропагандистські медіа породили цілу серію фейків. За ствердженням російських ЗМІ, більше як половина українців зовсім не зацікавлена в безвізі. Та й взагалі це спричинить скасування субсидій, наплив біженців… Ціла серія фейків стосувалася й пісенного конкурсу «Євробачення». Чого тільки не писали пропагандисти, аби переконати світ у тому, що Україна не готова до конкурсу! Писали, що поліція вивезе безпритульних у «чисте поле», що Київ є одним із найнебезпечніших міст у світі, що в бюджеті країни зовсім немає коштів… Та, як бачите, конкурс пройшов досить успішно. Одним із найвеселіших фейків минулого року стала брехня, яка принесла популярність українському політикові Зоряну Шкіряку. Російські ЗМІ примудрилися зробити із нього одразу двох людей. Одною із центральних тем для російської пропаганди став «голод в Україні» та «їжа за талонами», а також «дозвіл продавати українців на органи». Стосовно «якості» підготовки фейків можу сказати, що обсяги пропаганди настільки великі, що через поспіх частину фейків зроблено абияк, і це дає змогу піймати пропагандистів на гарячому.

— Більшість таких повідомлень є просто абсурдними. Як же вони спрацьовують?

— Передусім за рахунок постійного повторення. Уперше людина може й не повірити в «сенсацію», та якщо її зранку до вечора повторювати по телевізору, то мимоволі брехня засяде в голові. А нам треба давати правдиву відповідь, тобто називати речі своїми іменами. Сильним фактором протидії було й залишається почуття гумору. Пригадайте, як росіяни почали називати українців укропами. Вони думали, що ображають нас, а люди в Україні перехопили їхню ініціативу: посміялися й запровадили шеврони із зображенням кропу й гордо заявили: «Так! Ми — Укропи!»

— Нерідко неточну або перекручену інформацію подають не лише російські, а й українські чи західні журналісти…

— Звісно, нашим завданням є не лише аналіз російських ЗМІ. Але більшість брехні надходить якраз від Російської Федерації. Кремлівські газети, сайти, телеканали не нехтують нічим: вони регулярно публікують кадри з історичних фільмів під виглядом свіжої хроніки з Донбасу.

— Тож скептичне ставлення до новин — добра ознака?

— В інформаційному просторі українці неодмінно мають бути скептиками. Адже, коли ми йдемо в магазин по товари, то прагнемо придбати максимально якісний товар. Інформація — це той самий товар. Розвінчування новин у сучасній ситуації має стати звичною практикою для всіх українських ЗМІ. Проплачених коментаторів, які просувають інтереси й пропагандистські штампи Росії, украй багато. Та й з українського боку активістів стає дедалі більше.

— Ви перевірили понад 10 тисяч новин і спростували понад тисячу фейків, сайт має 11 мовних версій, видаєте газету... Яка кількість членів команди?

— Звісно, за кілька років команда збільшилася, нині її становлять 30 учасників, із редакторами мовних версій включно. Ми зібрали на своєму сайті своєрідний архів російської пропаганди, який свідчить про її величезні масштаби й систему, яка за цим стоїть. Окрім того, регулярно робимо дослідження й проводимо тренінги для підвищення медіаграмотності населення в Україні та за кордоном. Уже навчили понад 10 тисяч людей.

— Як знаходите фальшивки?

— Це моніторинг джерел інформації: переважно російських медіа, у яких фейки з'являються найчастіше, соцмереж та інформаційного поля загалом. Також — повідомлення читачів на електронну пошту та в соцмережах. Маємо понад 185 тисяч підписників у соціальних медіа, вони також є нашими помічниками. Крім того, у нас на сайті є спеціальна кнопка «Повідомте про фейк». Нам багато пишуть як із різних куточків України, так і з Росії, просять перевірити інформацію.

— Деякі фальшивки навіть не треба перевіряти. Одразу видно: дурниця. Та все ж як швидко зазвичай удається відреагувати на фейк?

— По-різному. Для спростування деяких простих фейків достатньо кількох годин. Легко перевіряти неправдиві новини, що ґрунтуються на фотографіях з Іраку, Сирії та Югославії чи на кадрах із художніх фільмів. Та є й «витончені» історії, на спростування яких потрібно кілька тижнів роботи: запити, дзвінки, аналіз.

— Пересічна людина не писатиме запити у відповідні служби. Чи є якість прості способи виявити фейкову новину?

— Вони такі: чим менше в новині конкретики, тим більша ймовірність, що вона фейкова. Має бути зазначено місце, дату, час події, імена та прізвища героїв, назви й номери організацій, подробиці, джерела інформації. Якщо це сайт в Інтернеті, то має бути гіперпосилання на джерело. Варто перевірити, чи фото або відео справді зроблено на згаданій події. Найпоширенішим і найпростішим для спростування є фотофейк. Зазвичай визначити правдивість того чи іншого знімку в Інтернеті можна за кілька секунд. Для початку треба спробувати знайти картинку в Google. Таким чином ви перевірите, чи є вона оригінальною та чи не піддавали її обробці у фоторедакторі. Також можна визначити дату публікації. Можливо, хтось вкотре вирішив видати наслідки бойових дій у Сирії за події в Україні. Пропагандисти видавали фото художника-реквізитора фільму «Ми з майбутнього» разом із рукою-муляжем за знімок «укра, що їсть руку кацапа».

«Ми зібрали своєрідний архів російської пропаганди, який свідчить про її величезні масштаби й систему, яка за цим стоїть»

— Якщо з фотографіями все просто, то як бути з відеофальшивками?

— Потрібно звернути увагу на дату, коли відео було залите на YouTube. Також потрібно уважно придивитися до деталей: вуличних табличок, номерів авто, назв об'єктів. Таким чином ми з'ясували, що яхта Video Azimut 46, яку за сюжетом російського НТВ одеським ополченцям подарував місцевий бізнесмен, насправді перебуває в прокаті, і її орендували працівники телеканалу для створення брехливого сюжету. Також ми знайшли, що відео від матері вбитого військового з назвою «Звернення до київської хунти» насправді є зверненням до Путіна із проханням зупинити воєнні дії в Україні. Варто звертати увагу на очевидців події, що фігурують у ролику. Чи не бачили ви їх раніше? Як, наприклад, відому «гастролерку» Марію Ціпко.

— Проект StopFake було запущено ще 2014-го. Чи стали відтоді українці прискіпливішими до інформації й грамотнішими?

— Минулого року ми спільно із соціологами КМІС здійснювали таке дослідження в усіх областях України, зокрема в Краматорську й Бахмуті на Донеччині. 58% опитаних українців вважає, що в Україні є загроза російської пропаганди. Тільки чверть вважає, що її немає. Цікаво було порівняти думку українців із різних регіонів. Виявилося, що цей показник вищий на Півдні та Сході України: 42,3% й 46,2% відповідно. Важко відповісти на це запитання було 16,7% респондентів. 59,7% українців вважають, що можуть відрізнити правдиву інформацію від неправдивої в ЗМІ. 22,5% не є впевненими. Цей показник приблизно однаковий для всіх регіонів.

Щоб визначити правдивість даних, люди здебільшого перевіряють їх в інших джерелах. Але близько третини також питають знайомих, родичів, колег. Особливо це характерно для Центральної України: 45,5%, трохи менше — на Заході: 36%. Відчутно менше — на Півдні, а найнижчий цей показник на Сході: 15,2%. Трохи менше як третина українців, оцінюючи факти, керуються інтуїцією. Таких теж найбільше в Центрі: 40,8%.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

НЕОБХІДНО, ЩОБ У СВІТІ БІЛЬШЕ ЗНАЛИ ПРО УКРАЇНУ

СЬОГОДНІ ВІДБУВАЮТЬСЯ СЕРЙОЗНІ ЗРУШЕННЯ У СПРИЙНЯТТІ ЄВРОПЕЙСЬКИМИ ЕКСПЕРТАМИ СИТУАЦІЇ, ЯКА ВИНИКЛА В ІНФОРМАЦІЙНОМУ ПРОСТОРІ, ЗОКРЕМА В КОНТЕКСТІ УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКОГО КОНФЛІКТУ

Насправді Росія розпочала інформаційну війну проти України задовго до початку бойових дій на Донбасі. В її основу покладено поширення недостовірної, неповної, упередженої інформації про Україну, маніпулювання суспільною свідомістю як громадян України, так і інших країн, пропаганда війни, національної та релігійної ворожнечі. Просто, як стверджують експерти, раніше вона була латентною (замаскованою), а з початком антитерористичної операції на Сході України стала відкритою

Відтепер на американському телеканалі CNN регулярно транслюють ролик про Україну

Важливим є те, що і в Європі вже зрозуміли, що російській пропаганді потрібно протидіяти. Так, заступник міністра закордонних справ Польщі нещодавно заявив, що орган влади на кшталт Міністерства інформаційної політики України має бути створений у кожній європейській країні.

Під час нещодавньої прес-конференції, на якій йшлося про підсумки роботи в інформаційному просторі за минулий рік, заступник міністра інформаційної політики України Дмитро Золотухін відзначив серйозні зрушення у сприйнятті європейськими експертами ситуації, яка виникла в інформаційному просторі, зокрема в контексті українсько-російського конфлікту, інформаційної агресії. Уже об'єктивно на дуже багатьох європейських майданчиках сприймаються стратегічні комунікації як інструмент протидії інформаційній агресії Російської Федерації.

Своєю чергою Міністр інформаційної політики України Юрій Стець зазначив, що важливим кроком було підписання Президентом Доктрини інформаційної безпеки України. Цей документ чітко вказує на загрози, ризики і на конкретну країну — Російську Федерацію. Нині ця доктрина реалізовується, але розголошувати її не можна, бо на 80% документа стоїть гриф «Для службового користування».

Доктрина визначає принципи формування і реалізації державної інформаційної політики, насамперед щодо протидії руйнівному інформаційному впливу Російської Федерації в умовах розв'язаної нею гібридної війни. Документ також визначає національні інтереси України в інформаційній сфері, загрози для їхньої реалізації, напрями і пріоритети державної політики в інформаційній сфері.

Окрім цього, заступник міністра інформаційної політики Еміне Джапарова розповіла, що сьогодні важливу роль у гарантуванні інформаційної безпеки України відіграє кіно. Не є секретом, що одним з найефективніших інструментів впливу на свідомість та ідентичність людини є кіно, художні та документальні стрічки. Без потужної вітчизняної кіноіндустрії інформаційної безпеки не буде. Тож Міністерство інформаційної політики є одним з активних адвокатів підтримки саме українського кіно.

Сьогодні важливу роль у гарантуванні інформаційної безпеки України відіграє кіно. Це один з найефективніших інструментів впливу на свідомість та ідентичність людини

У цьому контексті вона зазначила, що цього року українці зможуть ознайомитися з циклом передач «Люди українського Донбасу», відзнятих 2017 року. Крім того, з режисером стрічки «Кіборги» Ахтемом Сейтаблаєвим обговорюється можливість створення серіалу на військову тематику. До речі, протягом минулого року вийшло 40 українських стрічок.

Цього року заплановано збільшити кількість роликів про Україну, що демонструються на світових каналах та інтернет-ресурсах. На фінальній стадії формування бренд-бука України.

— Нині ролики про Україну «крутять» на телеканалі CNN. На цей рік ми плануємо збільшити кількість роликів і на інтернет-ресурсах, і в інформаційних медіа, і в соцмедіа, зокрема й на світових телеканалах. Тож про Україну в світі знатимуть ще більше, — додав Міністр інформаційної політики Юрій Стець.

Також Еміне Джапарова розповіла про інформаційну реінтеграцію Донбасу. За її словами, згідно з опитуванням, понад 40% жителів непідконтрольних Україні територій вважають, що в Україні йде громадянська війна, а 26,6% опитаних упевнені, що саме Київ зриває Мінські домовленості.

Серед головних проблем, які потребують розв'язання в контексті стану інформаційного простору в Донецькій області, експерти зазначають: покриття українським телерадіомовленням непідконтрольних територій Донецької області; усунення «білих плям» на підконтрольній території Донецької області; нейтралізація мовлення заборонених телеканалів із боку непідконтрольних територій; створення належного контенту для жителів підконтрольних та непідконтрольних територій.

Роман ВУС

ФРАНЦІЯ ОГОЛОСИЛА ВІЙНУ ФЕЙКОВИМ НОВИНАМ

Президент Франції Еммануель Макрон анонсував розробку нового законопроекту, який покликаний істотно посилити боротьбу з фейковими новинами. Проект закону буде представлений незабаром.

Документ передбачатиме, зокрема, посилення протидії поширенню неправдивої інформації під час передвиборчих кампаній. Таким чином, закон має поповнити юридичний «арсенал» задля захисту демократичного життя від фейкових новин. Президент переконаний, що мета таких брехливих повідомлень — підірвати довіру до демократії.

Новий законопроект дозволить закривати за рішенням судів акаунти в Інтернеті, видаляти інформацію сумнівного змісту і обмежувати доступ до окремих сайтів. Так само онлайн-платформи зобов'яжуть до більшої прозорості щодо тих осіб, які поширюють інформацію через ці ресурси, особливо коли йдеться про проплачені матеріали з метою їхнього показу якомога більшому числу користувачів.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ ДОСВІД ВИСВІТЛЕННЯ ВІЙНИ: ЦЕНЗУРУВАННЯ ВІДЗНЯТОГО ВІДЕО, ПОВІДОМЛЯТИ ПРО ВТРАТИ ЗАБОРОНЕНО

В Ізраїлі громадян про бойові дії інформують приватні медіа. Але існує жорсткий фільтр у вигляді військової цензури. Є так звані військові цензори. Під час військових дій вони не сплять ночами і переглядають весь матеріал, який приватні медіа відзняли в зоні конфлікту.

Потік відео від телеканалів потрапляє до цензорів, які дають дозвіл на демонстрацію або щось вирізають, і тільки потому воно потрапляє до ефіру. Іноді цензор може накласти санкції на канал і журналіста (матеріал якого призвів до санкцій).

Правила цензурування дуже жорсткі: жодних показів техніки, абсолютна заборона на повідомлення про кількість жертв серед військових. Крім цього, якщо ракета з Гази долетіла до населеного пункту, то журналістам навіть не дозволяють зняти характер ушкоджень, завданий, наприклад, будинку, щоб ворог не міг оцінити точність і координати удару.

Кількість і склад підрозділів теж повідомляти заборонено. У країні, яка реально воює, військова цензура — це невід'ємна частина кампанії. Не можна давати ворогу можливості тебе вразити, зрозуміти, які сили проти нього воюють, які підрозділи і техніка задіяні. А це може статися, навіть якщо в кадр потрапить хоча б один шеврон.

Звісно, в Ізраїлі є й урядові та військові прес-служби, які теж дають інформацію. В кожному підрозділі служить прес-офіцер, який перебуває з військовими на передовій. Ці фахівці проходять підготовку, їх навчають, що можна показувати, щоб цензору було менше роботи, та як належить поводитися. На це витрачають ресурси і час.

Перелік загиблих в Ізраїлі публікується тільки по закінченні війни, коли починають діяти незалежні комісії. До їхнього складу входять колишні військові, котрі зажили авторитет, правники. Вони мають доступ до всієї закритої інформації, можуть збирати свідчення і оцінювати накази, а потім виносити рішення.

Для створення образу народної армії в Ізраїлі знімають багато фільмів, у яких військові — герої. Це один із способів підтримки згуртованості суспільства, яка надзвичайно висока.

«ЧОРНИЙ ДЯТЕЛ» МОЖЕ ЧАТУВАТИ НА СВОЮ ЦІЛЬ ДВА РОКИ

КОМПЛЕКС ПІД ТАКОЮ НАЗВОЮ ЗДАТНИЙ ЗНИЩУВАТИ ЦІЛЬ ВИСОКОТОЧНИМ БОЄПРИПАСОМ БЕЗ ПОТРЕБИ БЕЗПОСЕРЕДНЬОГО КОНТАКТУ З ВОРОГОМ

Комплекс одноразового використання «Чорний дятел» від розробників однієї з приватних компаній Івано-Франківська — новий клас легкої високоточної зброї

— Сьогодні ані в Україні, ані на теренах пострадянського простору аналогів йому немає, — розповідає директор науково-виробничого підприємства, академік Національної академії наук України Валерій Арциховський. Такі розробки широко використовуються ізраїльською армією і неодноразово доводили свою ефективність. Тож, переконаний, стали б у пригоді й нашим військовим…

Конструктивно це пусковий контейнер із опорною плитою, всередині якого розміщується керований боєприпас. Він обладнаний повнокольоровою відеокамерою, «картинка» з якої відображається на рідкокристалічному дисплеї пульта управління. Останній виконаний у вигляді переносного малогабаритного кейса із блоком та забезпечує кодований радіозв'язок через закритий канал. Одночасно можна здійснювати керування будь-якою кількістю пускових контейнерів, оснащених різними типами боєприпасів. Карта їхнього встановлення заноситься в пам'ять пульта управління і може виводитися на екран дисплея.

Контейнер із пострілом герметичний і заповнений азотом під тиском. Газ використовується для зняття кришки контейнера, очищення каналу ствола і скидання можливого маскувального ґрунту при приведенні комплексу в бойове положення.

— Уявіть собі, що розвідувальна група отримує завдання знищити ворога, який рухатиметься певним маршрутом. Пробравшись на контрольовану ворогом територію, бійці встановлюють наш комплекс, надійно його маскують та повертаються назад, — пояснює принцип дії розробки головний конструктор проектів Ігор Колос. — Не потрібно чатувати на ворога в засідці, аби відкрити по ньому вогонь, водночас наражаючи на небезпеку власне життя. У разі виявлення цілі за допомогою, скажімо, БПЛА, усе буде зроблено дистанційно з відстані до 15 км (при застосуванні супутникових каналів зв'язку — до 300 км і більше).

Як зазначають розробники, особливість конструкції контейнера значно приглушує звук пострілу, тож його не чути вже за кілька десятків метрів. Політ боєприпасу до визначеної цілі за вказаними координатами здійснюється за навісною траєкторією з її корекцією на пасивній ділянці. Усе це додає комплексу ефекту раптовості під час застосування. Крім того, встановлений комплекс може залишатися «на бойовому чергуванні» протягом 2 років.

«КРОКУС» — ЗАХИСТ ДЛЯ «БРОНІ»

Серед інших перспективних напрацювань зброярів з Івано-Франківська — виріб «Крокус-6», призначений для ураження живої сили противника у випадку критичного наближення до броньованої техніки чи перебування на «броні» в зоні недосяжності штатного стрілецького озброєння. Ця розробка являє собою спеціалізований короткоствольний гранатомет, що монтується на конструктивні елементи башти танка, БТР або іншої техніки і забезпечує ведення вогню одним із членів екіпажу без відкривання люків і залишення бойової машини.

Вистріл боєприпасу відбувається радіально за вузьконаправленою схемою на висоті 1,2 м над основною поверхнею машини. Для стрільби використовуються спеціальні контейнерні боєприпаси динамо-реактивного типу з готовими сталевими елементами ураження.

30-МІЛІМЕТРОВИЙ РУЧНИЙ АВТОМАТИЧНИЙ ГРАНАТОМЕТ

Ще однією розробкою є автоматичний гранатомет калібру 30 мм, який свого часу жваво обговорювали у всесвітній мережі. Численні дописувачі ставили під сумнів заявлені параметри. Оперуючи якимись своїми розрахунками, «диванні експерти» категорично заперечували можливість мінімальної віддачі у гранатомета калібру 30 мм. Остаточно крапку в суперечках поставила інформація про перспективну американську розробку — гранатомет XM307 ACSW, сконструйований за тією ж схемою — з винесенням ствола, — що й виріб майстрів з Івано-Франківська.

На відміну від заокеанського винаходу, український гранатомет так і залишився у вигляді концептуального зразка, бо не знайшов підтримки з боку потенційних замовників.

«ШТОРМ» — МАСКУВАННЯ ЗА ЛІЧЕНІ СЕКУНДИ

Аби додати бойовій техніці живучості, кілька років тому на підприємстві взялися за розробку комплексу екстреного маскування під назвою «Шторм». Ідея проста — маскувальна сітка розкидається силою порохових газів. Під час презентації івано-франківський «Шторм» зумів замаскувати танк за лічені секунди. До речі, зазвичай для цього потрібна злагоджена робота усього екіпажу та майже півгодини.

«АНГЕЛ» — РОБОТ-РЯТІВНИК НА ПОЛІ БОЮ

Серед найновіших проектів — малогабаритний робот хірургічного призначення — «Ангел». Пристрій, який, за задумом винахідників, входитиме до екіпірування солдата майбутнього, призначений для цільового надання першої медичної допомоги пораненому бійцю.

«Ангел» оснащений безконтактними датчиками, які дозволяють контролювати стан солдата — дихання, частоту серцевих скорочень, тиск крові, рівень збудження ділянок мозку тощо. У разі досягнення критичних показників та загрози життю, агрегат здатний визначити ушкоджене місце, а за необхідності — й здійснити обстеження рани. Для цього у роботизованому комплексі є декілька мікровідеокамер і програмне забезпечення зі штучним інтелектом для обробки зображення, його аналізу і прийняття рішення щодо виконання необхідних лікувальних маніпуляцій.

У комплекті робота «Ангел» передбачено спеціальні механічні кінцівки, які дозволяють йому переміщатись, зачіпляючись за обмундирування, а також інструменти розрізання одягу для доступу до рани та її обробки; мікрошприци зі знеболювальними та іншими препаратами. Також у комплекті є кілька пневмогідравлічних рукавів для автоматичного накладання джгутів. Пристрій може самостійно передавати на командний центр інформацію про місцезнаходження бійця, якому необхідна допомога (робот оснащений GPS-навігатором), а також дані про характер поранення.

Нині фахівці підприємства працюють над новітнім комплексом для боротьби з безпілотниками, які завдають багато шкоди бійцям у АТО, й обіцяють найближчим часом презентувати їх українським військовим.

Андрій ЯЦИК

ПАРК Ан-26 ОНОВЛЮЮТЬ

Останнього тижня минулого року Повітряні Сили прийняли третій у 2017 році військово-транспортний літак Ан-26 після проведення капітального ремонту Державним підприємством «Завод 410 цивільної авіації».

— З початком війни на Сході ми щороку отримуємо з ДП «Завод 410 ЦА» по 3–4 капітально відремонтовані Ан-26, — говорить головний інженер авіації ПС ЗС України генерал-майор Петро Скоренький. — А в цілому з 2014-го до бригад транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України після капремонту повернулися понад десять транспортників «Антонова».

В апараті головного інженера авіації Повітряних Сил розповіли, що підхід до ремонту є комплексним. Літак, який потрапляє до цехів «410-го», на першому етапі ремонту розбирають до каркасу. Ремонтники оцінюють стан кожної з його систем, агрегатів та визначають, яке обладнання доцільно ремонтувати, а яке замінити на нове й більш сучасне. На всі борти в процесі капремонту однозначно встановлюються нові засоби зв'язку, навігації та реєстрації параметрів польоту.

Ан-26 ПС ЗС України стане до строю після тестових польотів

Завдяки цьому транспортник може вільно літати й міжнародними трасами та брати участь у заходах двостороннього співробітництва з екіпажами країн — членів НАТО.

Планується, що 2018 року до бойового складу Повітряних Сил після ремонту надійдуть не менше ніж три літаки типу Ан-26.

Віктор ГЕДЗ

СНАЙПЕРСЬКА ГВИНТІВКА BARRETT — СЕРЙОЗНА ЗБРОЯ Й ПРОТИ БРОНЕТЕХНІКИ

ЦЯ ГВИНТІВКА — ЛІДЕР ЗА ТОЧНІСТЮ СТРІЛЬБИ НА ДАЛЕКІ ДИСТАНЦІЇ. ВІДОМІ ФАКТИ УРАЖЕННЯ ПРОТИВНИКА НА ВІДСТАНІ 2300 М. СПЕЦІАЛЬНА КУЛЯ МОЖЕ ПРОБИТИ БРОНЮ ЗАВТОВШКИ 30 мм АБО 30-САНТИМЕТРОВУ СТІНУ

Снайперська гвинтівка Barrett M82

Barrett M107A1 має калібр 12,7 мм, її призначено для ураження не тільки живої сили противника, а й його легкої броньованої техніки, РЛС, літаків і вертольотів на стоянках, а також для боротьби з ворожими снайперами

Технічні характеристики снайперської гвинтівки Barrett M107A1	
Маса, кг	14 (з 737-мм стволом)
	13,5 (з 508-мм стволом)
Довжина, мм	1450 (з 737-мм стволом)
	1220 (з 508-мм стволом)
Патрон, мм	12,7x99 (.50 BMG)
Калібр, мм	12,7
Початкова швидкість кулі, м/с	853
Максимальна дальність, м	1800

Наприкінці минулого року Держдепартамент США за підтримки Президента країни надав дозвіл на продаж Україні зброї, зокрема гвинтівок Barrett M107A1 разом зі снайперськими набоями та іншим супутнім обладнанням.

Снайперські гвинтівки Barrett M82 та M107A1 можна сміливо назвати найвідомішими і популярнішими у своєму класі. Ці гвинтівки перебувають на озброєнні в багатьох країнах світу. Вони мають калібр 12,7 мм і їх призначено для ураження не тільки живої силої противника, а й його легкої броньованої техніки, РЛС, літаків і вертольотів на стоянках, а також для боротьби з ворожими снайперами.

Творець цих гвинтівок не був збройовим конструктором і взагалі не мав технічної освіти. Ронні Барретт був офіцером американських правоохоронних органів. Його дід воював у Європі під час Першої світової війни, а батько — з гітлерівцями на фронтах Другої світової. Своїми конструкторськими дослідженнями Барретт займався у власному гаражі.

Гвинтівку Barrett M82 було виготовлено 1982 року. Барретт, отримавши патент на своє творіння, спробував продати його одній із великих збройових компаній. Однак ні Winchester, ні Fabrique National не зацікавилися новою зброєю. Утім Барретт не опустив руки й згодом заснував власну компанію та почав продавати свою зброю спортсменам і любителям постріляти. Справи в компанії йшли не дуже добре, часом вона балансувала на межі банкрутства. Удача усміхнулася винахідникові лише 1989 року: армія Швеції вирішила замовити в нього одразу 100 гвинтівок.

Ця угода змусила звернути увагу на нову зброю й американську армію: саме в той час розпочиналася перша іракська кампанія, а в ЗС США нічого схожого на озброєнні не було. Військовим був потрібен снайперський комплекс, який міг уражати противника на великих відстанях, діставати його за легкими укриттями й виводити з ладу бронетехніку. Barrett M82 чудово справляється із цими завданнями. Спочатку було закуплено 125 одиниць M82A1 (це модернізований варіант гвинтівки) для корпусу морської піхоти США. І після цього до Барретта вишикувалася черга потенційних замовників. Значно пізніше конструктор розповідав, що в той період йому доводилося працювати буквально день і ніч, щоб виконати всі замовлення. Коли ажіотаж трохи спав, Барретт став удосконалювати гвинтівку. І згодом було випущено кілька її модифікацій, які, утім, відрізняються лише незначними деталями.

Значно пізніше він розповідав, що джерелом натхнення, яке підштовхнуло його до створення власної зброї, став легендарний американський кулемет M2 Browning, який було розроблено ще в 30-х роках минулого століття, але він і досі перебуває на озброєнні армії США. Розробник був уражений міццю патрона 50-го калібру й замислив зробити цю міць мобільнішою (M2 Browning важить понад 40 кг, іще до нього додається 20-кілограмова тринога).

Barrett M82 — самозарядна гвинтівка, автоматика якої працює за принципом короткого ходу ствола. Під дією порохових газів ствол разом із затвором рухається назад, повертається й відкриває канал ствола. Він витягує стріляну гільзу, рухаючись уперед під дією зворотних пружин, затвор досилає патрон у патронник і закриває канал ствола.

Такий принцип роботи автоматики суттєво зменшує віддачу зброї, яка використовує дуже потужний патрон 50-го калібру. Однак цього виявилося недостатньо, і Барретт зосередив увагу на дульному гальмі-компенсаторі й почав випробовувати його різні конструкції. Він хотів знайти золоту середину поміж зменшенням імпульсу віддачі й впливом на балістику кулі. Як результат його пошуків народився компенсатор характерної стрілоподібної форми.

На гвинтівку встановлюють стандартний оптичний приціл Ultra M3A фірми LeupoLd & Stevens із десятиразовим збільшенням, а на модифікації M82A1M є також відкриті прицільні пристосування. Ємність магазина гвинтівки — 10 патронів.

Для стрільби використовують патрони 50-го калібру (12,7х99 мм). Можна застосовувати й звичайні боєприпаси від кулемета, але тоді точність стрільби буде гіршою. Слід зазначити, що ці гвинтівки — лідери за точністю стрільби на далекі дистанції. Відомі факти ураження противника на відстані 2300 м. Використання M82 змінило тактику американських сухопутних підрозділів. Тепер вони можуть зайняти панівну висоту й знищувати противника з великої відстані, не вступаючи в ближній бій. Спеціальна куля може пробити броню завтовшки 30 мм або 30-сантиметрову стіну.

Підготував Сергій ВОРОНКОВ

РАДІОЗВ'ЯЗОК У НЕПІДГОТОВЛЕНИХ РАЙОНАХ ЗАБЕЗПЕЧИТЬ «ЛИБІДЬ»

Цей переносний ретранслятор цифрового транкінгового зв'язку дасть змогу виконувати завдання протягом 20 годин.

Під час бойових дій неможливо організувати якісне управління військами без забезпечення їх надійним зв'язком. Це аксіома. Помічником для наших вояків у цьому питанні може стати одна з вітчизняних компаній, яка спеціалізується на виробництві різноманітних сучасних засобів радіозв'язку. Деякі з цих зразків застосовують і в районі АТО.

— Наші вироби забезпечують частини й підрозділи цифровим захищеним радіозв'язком. Один із них — розміщений у спеціальній валізі переносний ретранслятор цифрового транкінгового зв'язку «Либідь К-2РТ», — розповідає керівник проектів цієї компанії Костянтин Лубенець. — Його призначено для збільшення дальності зв'язку між абонентськими УКХ-радіостанціями в польових умовах. Він дає змогу вдвічі підвищити пропускну спроможність системи радіозв'язку в непідготовлених районах, підтримуючи два одночасні з'єднання в цифровому режимі. Вбудовані в абонентські УКХ-радіостанції криптомодулі забезпечують шифрування радіоперемовин, що унеможливлює їх перехоплення й дешифрування супротивником. А наявність вбудованого GPS-приймача дає змогу командирові за допомогою електронної карти в планшеті визначити в режимі реального часу місце перебування того чи іншого підлеглого.

Усе обладнання ретранслятора розміщено всередині вологозахищеного ударостійкого пластикового кейса, у який вбудовано акумуляторну батарею. Остання може забезпечити безперервну роботу протягом 20 годин. Загальна вага ретранслятора — 26 кг, вихідна потужність ВЧ-сигналу — 1–50 Вт. Він має 64 канали для програмування, а діапазон робочих температур — від –30 до +60 градусів за Цельсієм.

Сергій ВОРОНКОВ

ЗАПИТУВАЛИ? ВІДПОВІДАЄМО!

З огляду на аналіз звернень у редакцію, найактуальнішими для більшості військових і членів їхніх родин залишаються соціальні питання. Законодавство нині динамічне, тому потребує постійного роз'яснення й уточнення. На запитання наших читачів редакція попросила відповісти компетентних осіб

Світлана К., дружина військовослужбовця, м. Київ:

— Чи діятиме програма «Доступне житло» цього року? Скільки коштів передбачено в бюджеті на її реалізацію?

— У Державному бюджеті на 2018 рік закладено понад 100 млн грн на фінансову підтримку Фонду молодіжного будівництва. За інформацією громадської організації «Всеукраїнська правозахисна організація «Юридична сотня» у Київській та обласних держадміністраціях підрахували, що нині у черзі на отримання житла перебуває 37 тис. ветеранів АТО. Для забезпечення їхніх житлових потреб потрібно майже 22 млрд грн.

Нагадаємо, що 10.04.2017 набув чинності Закон № 1954-VIII, яким запроваджено програму державної допомоги на придбання (побудову) житла для учасників АТО та вимушених переселенців. У законі виписано принцип 50/50: учасник програми сплачує половину вартості нерухомого майна, а другу половину бере на себе держава. Наприкінці вересня уряд надав можливість отримати грошову допомогу на придбання житла, ухваливши необхідні правки до постанови № 140 від 11.02.2009, у якій визначено порядок участі в програмі. Завдяки перерозподілу видатків державного бюджету, 39 млн грн було надано для того, щоб програма запрацювала вже 2017 року. Ці кошти було пропорційно розподілено між регіональними відділеннями Держмолодьжитла.

Петро Р., учасник бойових дій, м. Суми:

— Що робити, якщо в аптеці відмовляють надавати безкоштовні ліки учасникові бойових дій?

— Отримати безкоштовно ліки, які включені до Національного переліку основних лікарських засобів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 березня 2009 р. № 333, можна виключно за рецептом лікаря і за пред'явленням ветеранського посвідчення. Отримати ліки ви можете в аптеках при медичному закладі, лікар якого видав рецепт на лікування.

Якщо в аптеці вам відмовляють надавати ліки, то існує кілька інших способів їх отримати. Радимо завжди звертатися з письмовою заявою, у якій ви просите надати певний препарат. Якщо в аптеці відмовляють, то просіть написати офіційну розписку, що аптека відмовляється надати препарат із певних причин. Коли буде письмовий документ, то ці дії можна буде оскаржувати чи щодо власника аптеки, чи стосовно місцевого відділу охорони здоров'я.

Якщо потрібних ліків немає в переліку, визначеному у відповідній постанові, то ще одним способом може бути звернення до міського або селищного голови з проханням надати кошти з місцевого бюджету на грошову компенсацію придбання необхідних ліків. До заяви необхідно додати копію посвідчення учасника бойових дій.

Микола С., військовослужбовець, м. Харків:

— Який порядок виплати грошової компенсації за неотримане майно в разі звільнення з військової служби? Для кого цю виплату не передбачено?

— Грошову компенсацію за неотримане майно в разі звільнення військовослужбовця з військової служби виплачують із часу виникнення права на отримання предметів речового майна відповідно до норм забезпечення. Порядок виплати компенсації визначено в постанові КМУ від 16.03. 2016 № 178. Для отримання компенсації військовослужбовець має подати рапорт у визначеному порядку.

Звертаємо вашу увагу на те, що рапорт слід подати до того, як буде видано наказ про звільнення. На його підставі, а також на підставі довідки про вартість речового майна, яке належить до видачі військовослужбовцю, командир військової частини видає наказ, у якому обов'язково має бути зазначено розмір грошової компенсації. Такий наказ і є підставою для виплати компенсації.

Грошову компенсацію не виплачують військовослужбовцям строкової військової служби і курсантам вищих військових навчальних закладів.

Микола М, військовослужбовець, м. Київ:

— Скажіть, протягом якого часу мають виплачувати підйомну допомогу в разі переведення на нове місце служби?

— Порядок виплати регламентовано наказом Міністерства оборони України № 370 від 22.10.2001 року, у якому терміни не визначено. Проте рекомендуємо не затягувати із цим питанням більше ніж на півроку. Незважаючи на наявність або відсутність фінансового ресурсу у військовій частині, радимо вам оформити всі необхідні документи, подати їх у визначеному порядку для того, щоб командир прийняв рішення щодо виплати. Фактичний розрахунок буде здійснено за наявності фінансового ресурсу.

Володимир П., військовий пенсіонер, м. Чернівці:

— Маю бажання служити у війську. Мені 62 роки, добра фізична форма, вища освіта. Це можливо?

— На жаль, за віком ви не підходите для військової служби. Граничний вік перебування на військовій службі для чоловіків під час особливого періоду — 60 років.

Олександр М., військовослужбовець контрактної служби, м. Київ:

— Чи планують цього року виплату компенсації за піднайом житла військовослужбовцям контрактної служби?

— Ні. Законопроект щодо надання компенсації за піднайом житлового приміщення для військовослужбовців рядового, сержантського й старшинського складу військової служби за контрактом (законопроект № 5027) у Верховній Раді України досі не розглянули.

Руслан П., учасник бойових дій, м. Дніпро:

— Які комунальні пільги надають учасникам бойових дій? Чи може бути надано додаткові знижки за рішенням органів місцевої влади?

— Ви маєте право на пільгову оплату за газ, електроенергію, опалення, квартплату та інші комунальні послуги у розмірі 75%. Звертаємо вашу увагу на те, що пільги надаються лише на суму, що не перевищує межі соціальних нормативів користування житлово-комунальними послугами. Все, що ви споживаєте понад встановлену норму, ви будете оплачувати за повною ціною. Ще один важливий момент: пільгу надають на 21 кв. м площі на кожну особу, яка має право на знижку та постійно проживає в житловому приміщенні. За наявності сім'ї пільга поширюється на додаткові 10,5 кв. м. Тобто загальна площа, на яку поширюється пільга, — 31,5 кв. м.

Пільги надають незалежно від форми власності й виду житла. У разі оформлення пільги за фактичним місцем проживання подають довідку про ненадання пільги за місцем реєстрації.

За рішенням органів місцевої влади, учасникам АТО можуть надавати додаткові знижки на оплату комунальних послуг. По додаткову інформацію треба звертатися безпосередньо в сільські, міські, обласні, районні ради за місцем проживання.

Сергій П., учасник бойових дій, м. Київ:

— Чи надають нині додаткову відпустку 14 днів учасникам бойових дій?

— Ні. Ця відпустка є додатковою (Закон України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), а під час особливого періоду надання додаткових відпусток припинено (Закон України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей»). Такими є вимоги обох законів.

Олена С., військовослужбовець, м. Харків:

— Я маю двох дітей: шести й тринадцяти років. Чи можу я піти в соціальну відпустку?

— Відповідно до Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців і членів їх сімей», надання соціальних відпусток під час особливого періоду призупинено. Відпустка у зв'язку з утриманням двох неповнолітніх дітей є одним із видів соціальної.

Тетяна МОРОЗ

ЯК ДІЯТИ УЧАСНИКУ БОЙОВИХ ДІЙ, ЯКЩО ВІН ПОТРАПИВ У ДТП

ТРАНСПОРТНІ ЗАСОБИ ТА ЗДОРОВ'Я ВЛАСНИКІВ ПОСВІДЧЕНЬ УБД АВТОМАТИЧНО ЗАСТРАХОВАНІ ДЕРЖАВОЮ, АЛЕ НЕ ВСІ З НИХ ВІДМОВЛЯЮТЬСЯ ВІД ЗВИЧНИХ ПОЛІСІВ «АВТОЦИВІЛКИ»

Перший сніг. Ожеледиця. Василь — водій зі стажем і, здавалося б, усе робив правильно, але зустріч з іномаркою була неминуча. Занесло. Поки виходив з автомобіля, відразу згадав, що страховку цього року не оформляв. Друзі казали, що за наявності статусу УБД страхуватися не обов'язково, бо це робиться безкоштовно на законодавчому рівні для всіх учасників бойових дій. Але що робити далі?

Можна емоційно нарікати на бездіяльність комунальників, але Василь розуміє: винен він, тож мусить відшкодовувати збиток. От і згадав про «Моторне бюро», що займається страхуванням пільговиків. Ані Інтернет на смартфоні, ані друзі не змогли дати чіткої відповіді, де в обласному центрі знаходиться ця установа і що робити далі…

Через обізнаність далеко не всі учасники бойових дій користуються згаданою пільгою «автоматичного» страхування. Хтось взагалі не знає про її існування, а хтось побоюється паперової тяганини в разі неприємної ситуації, в яку й потрапив Василь. Він майже рік без звичного поліса, а поцікавитися, як діяти в цій ситуації, так і не встиг. Тобто поки смажений півень не клюне…

Учасників ДТП обов'язково перевірять на наявність алкоголю в крові. Увага! При позитивному результаті тесту доведеться самому відшкодовувати вартість ремонту та ще й заплатити чималий штраф! Гаряча лінія Моторного транспортного страхового бюро України — (044) 239-20-30; 0-800-608-800

ЩО РОБИТИ, КОЛИ У СКОЄННІ ДТП ВИНЕН УЧАСНИК БОЙОВИХ ДІЙ БЕЗ СТРАХОВОГО ПОЛІСА

— Спершу треба пересвідчитись у тому, чи необхідно надати комусь медичну допомогу, чи немає загрози займання тощо. І діяти за простим алгоритмом. Якщо учасники ДТП живі й здорові, не потребують медевакуації, то треба складати протокол ДТП. Звичний європротокол тут не діє. Треба викликати патруль. При собі бажано мати копію посвідчення УБД, — розповіли у МТСБУ (Моторне транспортне страхове бюро України). Працівники Національної поліції поміряють, сфотографують, внесуть дані, з'ясують, чи правомірно водії перебували за кермом транспортних засобів. Учасників ДТП обов'язково перевірять на наявність алкоголю в крові. Увага! При позитивному результаті тесту доведеться самому відшкодовувати вартість ремонту, та ще й заплатити чималий штраф!

В учасника ДТП є три дні, щоб звернутися на гарячу лінію МТСБУ і відправити документи фіксації ДТП поштою. Обов'язково надати електронну пошту,

до якої прив'яжуть «персональний кабінет». Бюро знаходиться лише у столиці, без філій в областях. Щоправда, в деяких регіонах на МТСБУ працюють позаштатні аварійні комісари. Вони самі зв'яжуться з учасниками ДТП, оцінять збитки і оформлять документи. Усе! Потерпілому доведеться лише зачекати на переказ грошей.

УЧАСНИК БОЙОВИХ ДІЙ — ПОТЕРПІЛИЙ. ВИНУВАТЕЦЬ БЕЗ ПОЛІСА. АВТО З «ЄВРОБЛЯХАМИ»

Учасник бойових дій — не винен у ДТП. У даному випадку алгоритм дій аналогічний попередньому — через поліцію, яка оформить необхідні документи, для подачі у страхову компанію винуватця.

Але винуватець може і не мати страхового поліса (забув, протермінував). Тоді гроші на ремонт потерпілому учаснику БД виплатить МТСБУ — усі й одразу. Їх винуватець ДТП зобов'язаний відшкодувати, про що обов'язково подбають юристи бюро.

За звичної схеми — через суд, потерпілий може роками отримувати відшкодування, надто, якщо винуватець ДТП «сидить» на мінімальній зарплаті, а збиток, скажімо, 50 тисяч грн.

Що робити з «євробляхами» — здебільшого автівками на литовських номерах? Саме вони заполонили українські дороги й дедалі частіше стають учасниками ДТП. «Не дати йому втекти», — жартують у МТСБУ. Річ у тому, що більшість цих авто незаконно перебувають на території України. Коли трапляється ДТП за їхньою участю, водій «євробляхи» часто втікає з місця події. Без поліції знову не обійтись. Схема відшкодування

така сама: поліція — МТСБУ. Кажуть, у таких випадках для «європейця» краще залагодити справу на місці.

КОМПЕНСАЦІЇ ГАРАНТОВАНО ВИПЛАЧУЮТЬ ЗА КІЛЬКА МІСЯЦІВ

МТСБУ працює за принципом фонду гарантування внесків. Скажімо, коли банкрутує якась страхова компанія, бюро виплачує за неї страхові зобов'язання. Організація здійснює свою діяльність відповідно до Закону України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів». За словами генерального директора Володимира Шевченка, учасники бойових дій давно стали «клієнтами» бюро. Наразі серед усіх пільговиків, що стоять на обліку в бюро, у 30% страхових випадків винуватцями ДТП стали учасники бойових дій. Нині законодавчо встановлено такі граничні суми компенсацій потерпілим: до 200 тисяч — відшкодування збитків, заподіяних життю та здоров'ю, і до 100 тисяч грн — майнової шкоди.

У МТСБУ цілодобово працює гаряча лінія (перевірено!) із простим голосовим меню. Спеціалісти доступно розкажуть, як діяти в тій чи іншій ситуації.

ДТП ЗА УЧАСТЮ АВТІВКИ ІЗ «ЧОРНИМ» НОМЕРОМ

Майже всі військові автомобілі застраховані. Про це повідомив заступник керівника одного із зональних відділів Військової служби правопорядку майор Олександр Дуда. Але буває й так, що кошти надходять нерегулярно, а виконувати військовий обов'язок все одно треба.

Водії транспортних засобів Збройних Сил повинні знати або принаймні поцікавитися в командирів, чи застрахований їхній автомобіль. Від цього безпосередньо залежить подальший алгоритм дій при потраплянні в ДТП. Військові авто страхуються на загальних підставах, схеми відшкодування — стандартні. У регіоні дислокації військової частини проводяться тендери, де серед наявних представництв страхових компаній визначають ті, чиї умови страхування найбільш сприятливі.

Матеріали сторінки підготував Юрій ІГНАТ

СЕРГІЙ БОРЩЕВСЬКИЙ, публіцист, дипломат, епіграміст:

«РОСІЙСЬКА ІСТОРІЯ — ЦЕ ІСТОРІЯ ЕКСПАНСІЇ»

До вашої уваги, дорогий читачу, нова рубрика «Народної армії» — «Російська історія — це історія експансії». Її автор — публіцист, дипломат та епіграміст Сергій Борщевський пригадує, яким шоком стала для нього ще в юності публікація в журналі «Новый мир» статті В. Кардіна, у якій було розвінчано радянські міфи. Тоді вперше він дізнався, що ані залпу «Аврори» не було, ані переможних боїв 23 лютого під Псковом і Нарвою, ані ще багатьох «фактів» радянської історіографії

А після університету він цілий місяць стажувався в міжнародному відділі газети «Правда України», де мав шанс залишитися на штатній роботі, але не залишився через ту ж таки міфологію. Уявіть, 23-річний хлопець раптом дістав доступ до матеріалів так званого «білого ТАРСу» (хто не пам'ятає: телеграфне агентство Радянського Союзу). «Білим ТАРСом» ті спецвипуски, мабуть, називалися тому, що їх призначали для «білих» людей — партійно-совєтської номенклатури — і, на відміну від брехливої преси для «широкого читача», вони містили об'єктивну інформацію, але тільки для службового користування. І що найбільше вражало, готували їх ті самі особи, котрі щодня лили потоки облуди зі сторінок газет «Правда», «Известия» й тієї ж таки «Правди України».

А вже згодом, після проголошення державної незалежності України, була в житті Сергія Борщевського дипломатична робота. Із 2000 року він працював заступником і директором Департаменту виконкому СНД в Мінську (за квотою України), де відповідав за питання гуманітарного співробітництва. 2005-го подав рапорт із проханням про відкликання, бо інакше мав би за посадою впроваджувати породжену в кремлівських кабінетах неоімперську доктрину «спільного гуманітарного простору СНД». У 2006–2007 роках (до звільнення з власної ініціативи з МЗС) працював заступником директора департаменту — начальником відділу проблем СНД. Досвід цієї роботи підсумовано в статті «Пастка для України».

Російську історію Сергій Борщевський характеризує як історію експансії. Як слушно зазначив свого часу О. Субтельний, «з 1462 р. (коли молода Московська держава охоплювала якихось 24 тис. кв. км) до 1914 р. (коли Російська імперія займала 23,8 млн кв. км, тобто одну шосту суходолу Землі) територія Росії приростала із середньою швидкістю 80 кв. км за день». Вдумаймося в цю цифру. Бо ж відомо: якщо десь щось приростає, то десь щось зменшується...»

> *У телеграфному агентстві Радянського Союзу був «Білий ТАРС». Так спецвипуски називалися тому, що їх призначали для «білих» людей — партійно-совєтської номенклатури — на відміну від брехливої преси для «широкого читача»*

— Ще студентом дивувався з тодішніх подвійних стандартів: коли «наш», то «розвідник», коли «їхній», то «шпигун», коли йшлося про вишкіл військовиків країн Варшавського договору, то «навчання» (бо ж учитися ще дідусь Ленін заповідав), а коли це були підрозділи НАТО, то «маневри» тощо. По-різному оцінювати такі історичні події — це історія чи радше пропаганда? Адже з підручників випливало, а в Росії й досі стверджують, нібито іспанець Пісарро — конкістадор, себто завойовник, а от росіянин Єрмак, який упокорював тубільне населення Сибіру, — «землепроходець» (ач який гарний евфемізм вигадали!), — розповідає Сергій Борщевський. — Ось і виникла ідея: а що як спробувати укласти календар пам'ятних дат російської історії, а з-поміж них і тих, що безпосередньо стосуються України, бо ж немарно автори «руского міра» в один голос торочать про спільне минуле, яке б хотіли спроектувати на віки вічні.

Історичне дослідження Сергія Борщевського

До вашої уваги тексти, які подано в календарній, але не хронологічній послідовності та які містять влучні, іронічні й історично достовірні сюжети, що розкривають суть примітивної міфології, яку творить протягом століть російська пропагандистська машина. Спочатку викладення подій справляє враження певної хаотичності: події ще зовсім недавнього минулого перетинаються з фактами сивої давнини, а суто внутрішні події чергуються з міжнародними. Але вже дуже скоро ви почнете читати це як страшний роман із кількома планами, кожен з яких дедалі глибше занурює у вир московських злочинів проти України, що тривав століттями.

Руслан ТКАЧУК

СІЧЕНЬ. ТЕРОР ЯК ФОРМА ВРЯДУВАННЯ

1 січня 1919 року вийшов закон УНР про автокефалію Української православної церкви. Згодом, 14–30 жовтня 1921 року, відбувся 1-й Всеукраїнський православний церковний собор, на якому було обрано власних ієрархів, затверджено канони та устрій УАПЦ, головними засадами якої було визначено автокефальність, соборноправність, національність, незалежність від світської влади. УАПЦ мала демократичний характер, прагнула поновлення давніх звичаїв, у богослужінні вживала українську мову. Але не для того московсько-більшовицька орда окупувала Україну, щоб терпіти на її теренах таке джерело духовного опору. Тож УАПЦ зазнавала постійних утисків, а 28–29 січня 1930 року на спеціально скликаному надзвичайному соборі її було примушено «саморозпуститися». Майже всіх її єпископів, більшість священиків і тисячі вірних було знищено.

3 січня 1565 року цар Іван IV, який за місяць перед тим, 3 грудня 1564 року, несподівано залишив Москву й разом із добірними прихильниками з-поміж бояр і дворян переїхав до своєї заміської резиденції — Олександрівської слободи та послав у столицю посланців із двома грамотами. Першу з них було адресовано митрополитові, і містила вона звинувачення церковних ієрархів і всіх бояр, дворян, воєводських та приказних людей у зраді. Друга грамота містила звернення до населення Москви, на яке, мовляв, царський гнів не поширювався. Своє повернення на трон Іван IV обумовлював правом карати й милувати «зрадників» на власний розсуд. Певна річ, таке право він дістав, навіть не вдаючись до референдуму. У цій історії найцікавіше, звісно, не те, що цар успішно застосував давній принцип «розділяй і владарюй», і навіть не те, що внаслідок цього в Московії з'явилася опричнина. Як на мене, найцікавіше все ж таки те, що Московія вибирала тоді між реформами, прихильниками якої виступали опальні члени Обраної ради, і терором, через який Іван IV зрештою й увійшов в історію як Іван Грозний. Це не вперше й аж ніяк не востаннє Московія робила такий цивілізаційний вибір — на користь не сякої-такої демократії, а брутального самодержавства.

3 січня 1795 року Австрія, Пруссія та Росія уклали угоду про третій поділ Польщі. Це сталося внаслідок поразки національно-визвольного повстання під проводом Тадеуша Костюшка. Польща недовго тішилася свободою, адже попередній її поділ, другий, відбувся лише за два роки перед тим: 13 січня 1793 року. Царська Росія, як відомо, брала участь у трьох поділах Польщі: 1772 року разом з Австрією та Пруссією, а 1793-го разом із Пруссією. Учетверте, як ми пам'ятаємо, Польщу 1939 року розділили нацистська Німеччина й комуністичний Радянський Союз.

5 січня 1930 року датовано постанову ЦК ВКП(б) «Про темпи колективізації та заходи допомоги державі колгоспному будівництву». Україні належало здійснити цілковиту колективізацію за дуже короткий час. Якщо взяти до уваги, що восени 1928 року в Україні було колективізовано лише 4% від селянського землекористування, то цілком очевидно, що поставлене завдання було нереальним. Тож із початком суцільної колективізації селян почали силоміць заганяти в колгоспи. «Допомога державі», про яку йшлося в постанові ЦК ВКП(б), утілювалася масовими депортаціями та фізичним винищенням шляхом репресій і Голодомору мільйонів українських селян.

7 січня 1969 року ЦК КПРС ухвалив постанову під промовистою назвою «Про підвищення відповідальності керівників органів преси, радіо, телебачення, кінематографії, установ культури та мистецтва за ідейно-політичний рівень друкованих матеріалів і репертуар». Сьогоднішнім молодим людям важко повірити, що трохи більше як двадцять років тому на одній шостій частині планети Земля існував такий жанр — постанова ЦК, яким регламентувалося духовне життя мільйонів людей. Звісно, ЦК КПУ, як «бойовий загін КПРС», 3 березня видав власну постанову під такою ж назвою. «Під роздачу» потрапили видавництва «Молодь», «Прапор», «Радянський письменник», «Маяк», «Мистецтво», журнали «Дніпро», «Ранок»... Особливо перепало на горіхи Спілці письменників, її керівника (Олеся Гончара) було попереджено про «відповідальність за творчість і громадську поведінку кожного члена Спілки». Посіпакам імперії здавалося, що їхня влада вічна…

З книги С. БОРЩЕВСЬКОГО «Рік російської міфології» (Далі буде.)

ОЛЕКСАНДР БІЛАШ: «ЯКА Б НЕ ГРІЛА ГРУДИ ПОЗОЛОТА — СЕРЕД НАЙВИЩИХ НАГОРОД ВВАЖАЮ ПІСНЮ, ВИГОЙДАНУ В НОТАХ, ЩО ЗАСПІВАВ ЇЇ НАРОД»

ПІСНІ, ЯКІ НАПИСАВ ВИДАТНИЙ КОМПОЗИТОР 30–50 РОКІВ ТОМУ, І СЬОГОДНІ Є ПОПУЛЯРНИМИ

У творчому доробку Героя України, композитора Олександра Білаша — понад 300 пісень, він автор музики до опер та оперет, симфонічних і фортепіанних творів. Окрім того, за життя автора вийшли друком дев'ять його поетичних збірок

Про надзвичайну популярність творів видатного українського композитора не лише на Батьківщині, а й у світі свідчить лист японського хормейстера Акітосі Накасіма, який я нещодавно помітив у соціальних мережах. Наведу його мовою оригіналу: *«Извините, пожалуйста, что я пишу по-русски, потому что я пишу по-украински плохо. Скажите, пожалуйста, о песне «Солов'їна пісня» (или «Знову осінь»). Эту песню пел Назарій Яремчук. Когда мы с Хоккайдским хором были в Киеве, я слышал эту песню, которую спели три женщины. Но тогда не было нот, мы не знали название. После возвращения мы переписывали ноты с записи и впервые выступили в Японии. Теперь эта песня в Японии более или менее известна. Но в Японии до сих пор не был известен её автор. Недавно я заметил, что написано об авторе — «Музика: Олександр Білаш, вірш: Євген Гуцало». Очень интересно! Раньше это не было.*

Скажите, пожалуйста! Когда эту песню сочинил Білаш? Я хочу брать информацию. Я хотел бы достать ноты».

Людина, якій адресовано цього листа, звела японського хормейстера з дочкою Олександра Білаша, тож є впевненість, що жителі Країни висхідного сонця відтепер знатимуть більше про українського композитора та його популярні твори.

Олександр з'явився на світ у містечку Градизьк, що на Полтавщині, він був єдиним сином у Білашів — Івана Опанасовича та Євдокії Андріївни (у дівоцтві Тонкошкур). Хлопчина — неслухнянець і фантазер, який уперто з ранніх літ відстоював власну незалежність, заявляючи вже тоді про свій майбутній крутий і непокірний характер. Батько, колгоспний бухгалтер, стриманий і врівноважений, виховував сина силою переконань. До речі, батько дозволив Сашкові звертатися до нього на «ти», а до мами хлопець звертався тільки на «ви, мамо».

Сучасники Білаша стверджують, що любов до музики, народилася разом із малим Сашком, бо мама була першою співачкою на селі, а батько грав на гітарі та балалайці. Тож, відчувши потяг сина до музики, батьки не стали на заваді його прагненням. Трирічним хлопчиком узяв він у руки спочатку віник, імітуючи гру на балалайці, а потім свій перший музичний інструмент — саморобну гармошку, яку зробив місцевий майстер-музика, і відтоді він уже не розлучався з гармошкою, а згодом із баяном, акордеоном, роялем...

Вступні іспити в найдавніше в Україні Житомирське музичне училище Олександр складав на акордеоні. Приймальну комісію він зворушив і підкорив натхненним виконанням шопенівських вальсів. Щоправда, улюблений акордеон довелося замінити на баян, оскільки його зарахували в училище саме по класу баяна. Учився Олександр легко, захоплено. А в Київську консерваторію вступив на важкий, але найпрестижніший факультет — композиторський.

У консерваторських коридорах він і зустрів своє кохання — дівчину Ларису. Їхній сімейний союз, освячений любов'ю та музикою, виявився щасливим. Оксамитове сопрано дружини, народної артистки України Лариси Остапенко, давало життя багатьом творам композитора. «Я щаслива людина, — казав Олександр Білаш, — доля подарувала мені зустріч із Ларисою ще в консерваторії. Це любов із першого погляду. У неї чудової краси й тембру сопрано. Дружина стала першою виконавицею моїх пісень і найбільшим суворим критиком».

Багато творів композитора здобули всенародну любов. Це насамперед пісні «Два кольори», «Ясени», «Треба йти до осені», «Білий сніг на зеленому листі», «Сину, качки летять», «Полин»

Олександр Іванович в одному з інтерв'ю признався, що вперше відчув, що став популярним після кінофільму «Роман і Франческа», у якому було виконано його пісню «Впали роси на покоси». Вона звучала на численні замовлення слухачів по радіо. Фактично всі ресторанні ансамблі України включили її у свій репертуар, що в ті часи було справжнім визнанням. Відтоді багато його творів здобули всенародну любов. Це насамперед пісні «Два кольори», «Ясени», «Треба йти до осені», «Білий сніг на зеленому листі», «Сину, качки летять», «Полин». А згодом він став автором опер «Гайдамаки», «Прапороносці», «Балада війни», ораторії «Вишневий вітер», оперети «Легенда про Київ», симфонічних творів, музики до спектаклів і кінофільмів.

Мало хто знає, що у фільмі Юнгвальд-Хількевича «Небезпечні гастролі» Володимир Висоцький співає свої пісні саме на музику Олександра Білаша, зокрема дивовижний романс Бенгальського «Наши души купались в весне».

Олександр Білаш

Білаш очолював Спілку композиторів України цілих вісімнадцять років, знайшов за цей час багато друзів і нажив іще більше недругів. Як стверджують музикознавці, саме за час правління Білаша рідко якому авторові-естраднику вдалося стати членом Спілки, що на той час було дуже істотно: з'явився офіційний статус, пошана, повага, пільги, а за авторські права можна було жити цілком пристойно. Самого Олександра Івановича «прокочували» неодноразово, і членом Спілки він став лише через вісім років, уже будучи популярним. Для Білаша бажаною перепусткою в коло обраних стало написання симфонії.

І навіть, незважаючи на похилий вік, Олександр Білаш продовжував писати вірші та музику. На початку нового тисячоліття він вважав, що українська естрада переживає не найкращі часи: теле- й радіоефір засмічено третьорядними творами, три акорди подають як шлягери, безголосі співаки очолюють численні хіт-паради, немає особистостей, нових цікавих імен.

«Я, напевно, старомодний, але в співака має бути голос та індивідуальність. Тільки якщо артист пропустить пісню крізь своє серце, вона знайде відгук у слухачів», — уважав маестро.

Помер Олександр Білаш 6 травня 2003 року в Києві після інсульту. Поховали його на Байковому кладовищі.

«ЧЕРВОНЕ — ТО ЛЮБОВ, А ЧОРНЕ — ТО ЖУРБА»

Ідея написання пісні «Два кольори» виникла в Олександра Білаша й поета Дмитра Павличка на з'їзді комсомольців України наприкінці лютого 1964 року. Під час засідання погляд Білаша зупинився на жінці, яка сиділа попереду з накинутою на плечі хусткою. На чорному тлі — червоні троянди. «Бачиш оту жіночку? — спитав Олександр Іванович Павличка. — Дивись, яка хустка — червоне і чорне...» «Червоне — то любов, а чорне — то журба», — відповів експромтом Дмитро Васильович.

Не дочекавшись кінця засідання, Білаш із Павличком поїхали в Будинок композиторів у Ворзель і через півгодини народилася головна пісня їхнього творчого тандему, яка стала улюбленою для багатьох поколінь українців.

— Сьогодні здається дивним, що пісня «Два кольори» одразу не пройшла худраду, — пригадує перший виконавець твору Анатолій Мокренко. — Якщо до музики не було претензій, то слова Дмитра Павличка викликали багато суперечок. «Нічого не везу додому, лиш згороточок старого полотна...» «Герой що, з в'язниці повертається?» — запитували опоненти. Вимагали замінити слово «журба», вважаючи, що воно викликає погані асоціації.

Партійно-радянська цензура «Два кольори» охарактеризувала як націоналістичну, як гімн ОУН. Згодом з'ясувалося, що у своєму репертуарі оунівці мали подібну пісню: «Наш прапор червоно-чорний. Червоний — то добро, а чорний — пекла дно...»

— Через якийсь час мене й Білаша кадебісти запросили в партійну школу на вечерю, — згадує Павличко. — Там почали мене розпинати за те, що написав гімн бандерівцям. А Білаша попередили, що Павличко може його підвести: «Ти з Полтавщини, а Дмитро Васильович із Галичини». Проте Білаш не побоявся сказати: «А хіба на Полтавщині не такі рушники? Не така вишивка? Що ви вишукуєте в тій пісні?! Вона про людське життя. Я її написав і не відцураюся від неї!»

«Два кольори» живуть і понині, ставши воістину народною піснею.

Підготував Олександр ТЕРЕВЕРКО

«Щедрик, щедрик, щедрівочка, прилетіла ластівочка...»

«Сію, сію, засіваю, Вашу хату не минаю...»

«ЩЕДРИЙ ВЕЧІР, ДОБРИЙ ВЕЧІР, ДОБРИМ ЛЮДЯМ НА ЗДОРОВ’Я...»

З ДАВНІХ ЧАСІВ НА НОВОРІЧНО-РІЗДВЯНІ СВЯТА В НАС ЗАВЕДЕНО ПОСІВАТИ І ЩЕДРУВАТИ. З ЦИМ ПЕРІОДОМ ПОВ’ЯЗАНО БАГАТО ТРАДИЦІЙ І РІЗНИХ ЗВИЧАЇВ

Щедрування і посівання — улюблена справа дітей. По-перше, це весело, по-друге — можна назбирати трохи грошей і всяких ласощів. Щоправда, зараз дітей солодощами вже не здивувати, вони віддають перевагу грошам. Але перед тим, як приступити до обрядового дійства, треба розібратися, коли ходити щедрувати, коли посівати і як правильно це робити

Щедрівками бажають блага сім’ї, дому, плодовитого врожаю в цьому році. Посівалки дуже схожі на щедрівки, але співаються на день святого Василя. Щедрують — лише 13 січня ввечері. Посівають — 14 січня зранку і вдень

ЯК ПРАВИЛЬНО ЩЕДРУВАТИ?

Щедрівками величають господаря і членів його родини, бажають багатого врожаю, добробуту, приплоду худоби, доброго роїння бджіл тощо.

Виконуються щедрівки у вечір напередодні Старого Нового року, тобто 13 січня, однак у деяких регіонах України — напередодні Водохреща, 18 січня.

За християнським календарем 13 січня — це також день преподобної Меланії. Меланка-Вода приходить на Щедрий вечір разом із Василем-Місяцем сповістити господарів про наступні торжества та справити гостини, які в народі так і називають — гостини Меланки.

Зранку цього дня починають готувати другу обрядову кутю — щедру. Цього дня народ традиційно накривав багаті столи — з м’ясом, салом і різними смаколиками. Крім того, господині печуть млинці, готують пироги та вареники з сиром, щоб обдаровувати щедрувальників та посівальників.

З вечора і до півночі щедрувальники обходять оселі. Щедрують переважно дівчата. Проте на Меланки ходять також і парубоцькі гурти. Вони називаються «водити Меланку». Хлопці в масках висловлюють добрі побажання, веселять піснями, танцями, жартівливими сценками. Один з них зазвичай перевдягнений у жіноче вбрання і його називають Меланкою.

Вважалося, що після заходу сонця починала пустувати нечиста сила, тому щедрівки були своєрідним захистом будинку і господарів від нечисті.

ЯК І ХТО ПОВИНЕН ПОСІВАТИ?

А наступного дня, на Василя, 14 січня, коли починає розвиднятися, ходили посівати зерном. Зерно беруть у рукавицю або в торбину. Спочатку йдуть до хрещених батьків, сусідів і знайомих, при цьому співаючи пісні-посівалки. Всім засівальникам заведено давати гроші, частину яких вони можуть віддати до церкви як пожертвування. Вважається, що зерно, яким посівають, не можна вимітати до заходу сонця.

Зайшовши до хати, посівальник сіє зерном і вітає всіх із Новим роком. Перший посівальник на Новий рік приносить до хати щастя. За традицією, це має бути хлопчик або чоловік — тоді і врожай буде, і худоба здорова, і в будинку лад, і загалом все буде добре. Посівальники завжди були бажаними гостями, їх запрошували до столу, обдаровували пиріжками, яблуками, бубликами та іншими ласощами. А найщедріше обдаровували того, хто прийшов до оселі першим.

НАЙГАРНІШІ УКРАЇНСЬКІ ЩЕДРІВКИ ТА ПОСІВАЛКИ

ЩЕДРІВКИ

Щедрик, щедрик, щедрівочка
Прилетіла ластівочка,
Стала собі щебетати,
Господаря викликати:
— Вийди, вийди, господарю,
Подивися на кошару,
Там овечки покотились,
А ягнички народились.
В тебе товар весь хороший,
Будеш мати мірку грошей.
Хоч не гроші, то полова,
В тебе жінка чорноброва.
Щедрик, щедрик, щедрівочка,
Прилетіла ластівочка.

***

Ой сивая тая зозуленька.
Щедрий вечір, добрий вечір,
Добрим людям на здоров’я!
Усі сади та й облітала,
Щедрий вечір, добрий вечір,
Добрим людям на здоров’я!
А в одному та й не бувала.
Щедрий вечір, добрий вечір,
Добрим людям на здоров’я!
А в тім саду три терeми:
Щедрий вечір, добрий вечір,
Добрим людям на здоров’я!
У першому — красне сонце,
Щедрий вечір, добрий вечір,
Добрим людям на здоров’я!
У другому — ясен місяць,
Щедрий вечір, добрий вечір,
Добрим людям на здоров’я!
А в третьому — дрібні зірки,
Щедрий вечір, добрий вечір,
Добрим людям на здоров’я!
Ясен місяць — пан господар,
Щедрий вечір, добрий вечір,
Добрим людям на здоров’я!
Красне сонце — жона його,
Щедрий вечір, добрий вечір,
Добрим людям на здоров’я!
Дрібні зірки — його дітки,
Щедрий вечір, добрий вечір,
Добрим людям на здоров’я!

ПОСІВАЛКИ

Сію, сію, засіваю,
Вашу хату не минаю,
З Новим роком йду до хати,
Щось вам маю віншувати:
Щоби діти всі здорові,
Їсти кашу всі готові,
Щоб вам була з них потіха,
А нам грошей хоч з півміха!

***

Сію-вію-посіваю,
З Новим роком вас вітаю,
Сію щедро із долоні
По долівці, по ослоні,
Засіваю вашу хату —
Будьте радісні й багаті,
Сію густо-перехресно —
На добробут людям чесним!
Промовляю з кожним кроком:
Миру всім! І з Новим роком!

***

З Новим роком всіх вітаю! Сію, сію, посіваю,
Щоб щасливо вам жилося,
Щоб задумане збулося,
Щоб ніколи не хворіли,
Щоб нічого не боліло,
Щоб у праці все горіло
Та й в кишені не міліло!
Щоб, як квіти, ви цвіли
Та сто років прожили!

Сторінку підготувала
Наталія КОЗАК

Інформація КЕВ м. Тернопіль про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати для продовження договору оренди нерухомого військового майна, що знаходиться на балансі КЕВ м. Тернопіль

№ п/п	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлове приміщення будівлі №3 в/м №15 під розміщення кафе, барів, закусочних, кафетеріїв, які не здійснюють продаж товарів підакцизної групи	37,40	Тернопільська обл., м. Тернопіль, вул. Дубовецька, 1	На фактичну дату

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: КЕВ м. Тернопіль, адреса: 46000, м. Тернопіль, вул. Галицька, 1

Основні умови конкурсу:

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс:

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Тернопіль, за адресою: 46000, м.Тернопіль, вул. Галицька, 1

Телефон для довідок: (0352) 52–52-74;

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

***

Національний університет оборони України імені Івана Черняховського оголошує набір до докторантури та ад'юнктури 2018 року.

Набір заплановано здійснювати за такими спеціальностями:

1) в докторантурі:

253 — Військове управління (за видами збройних сил);
255 — Озброєння та військова техніка.

2) в ад'юнктурі:

011 — Освітні, педагогічні науки;
053 — Психологія;
122 — Комп'ютерні науки;
253 — Військове управління (за видами збройних сил);
254 — Забезпечення військ (сил);
255 — Озброєння та військова техніка.

Додаткову інформацію можна отримати на офіційному сайті Національного університету оборони України імені Івана Черняховського (www.nuou.org.ua, розділ «Вступникам») та за телефоном: (044) 271-05-24.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати зв'язку із продовженням договорів оренди нерухомого військового майна, що перебувають на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— нежитлові приміщення сховища для техніки площею 240,0 кв.м у будівлі інв. № 147 військового містечка № 109, за адресою: м. Житомир, вул. Коростишівська, 2Б.

Запланована дата оцінки: 31.03.2018.

— нежитлові приміщення майстерні площею 199,0 кв.м в будівлі інв. № 658, нежитлові приміщення складу площею 130,1 кв.м у будівлі інв. № 304, нежитлові приміщення складу площею 1255,7 кв.м у будівлі інв. № 764 військового містечка № 81, за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, смт Гуйва, територія Новогуйвинської селищної ради за межами населеного пункту, комплекс будівель та споруд № 11.

Запланована дата оцінки: 31.03.2018.

— нежитлові приміщення цеху площею 959,7 кв.м у будівлі інв. № 118, за адресою: м. Житомир, проспект Незалежності, 61Г.

Запланована дата оцінки: 31.03.2018.

— майданчик зі щебеневим покриттям площею 59,55 кв.м військового містечка № 80 за адресою: м. Житомир, вул. Чуднівська, 114.

Запланована дата оцінки: 30.04.2018.

Претендентам на участь у конкурсі потрібно надати конкурсній комісії документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів завіряються поміткою «Згідно з оригіналом». Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності;копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.

2. Строки виконання робіт з оцінки (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінки) — не більше 10 днів (у разі необхідності — три дні для доопрацювання звіту).

3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 годині в Квартирно-експлуатаційному відділі м. Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації.

Заяви приймаються за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 (каб. 15).

Додаткову інформацію можна отримати в економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 22-77-76.

***

Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба оголошує набір до докторантури та очної ад'юнктури у 2018 році

Набір до докторантури та очної ад'юнктури Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба здійснюється за спеціальностями:

1) до докторантури:

172 Телекомунікації та радіотехніка — 1 місце;
255 Озброєння та військова техніка — 1 місце.

2) до ад'юнктури:

123 Комп'ютерна інженерія — 1 місце;
172 Телекомунікації та радіотехніка — 1 місце;
253 Військове управління (за видами збройних сил) — 1 місце;
255 Озброєння та військова техніка — 2 місця.

Умови вступу та порядок оформлення документів до докторантури та ад'юнктури викладені у Правилах прийому до докторантури та ад'юнктури Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба у 2018 році, які розміщенні на сайті університету за адресою:

http://www.hups.mil.gov.ua/assets/doc/admission-university/2018/dodatok-02–2018.pdf

Довідки за адресою: 61023, м. Харків-23, вул. Сумська, 77/79, Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.

Телефон для довідок: (057) 704-96-01.

***

Військова академія (м. Одеса) оголошує конкурс на заміщення вакантних посад

1. Доцент кафедри управління діями підрозділів високомобільних десантних військ факультету підготовки спеціалістів високомобільних десантних військ, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 1400–1500 грн.

2. Викладач кафедри управління діями підрозділів високомобільних десантних військ факультету підготовки спеціалістів високомобільних десантних військ (дві посади), ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

3. Старший викладач кафедри вогневої підготовки факультету підготовки спеціалістів високомобільних десантних військ (три посади), ШПК — «майор», посадовий оклад 1380 — 1460 грн.

4. Викладач кафедри вогневої підготовки факультету підготовки спеціалістів високомобільних десантних військ (п'ять посад), ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

5. Старший викладач кафедри бронетанкової техніки факультету підготовки спеціалістів високомобільних десантних військ, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн.

6. Викладач кафедри бронетанкової техніки факультету підготовки спеціалістів високомобільних десантних військ (три посади), ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

7. Доцент кафедри розвідки факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 1400–1500 грн.

8. Старший викладач кафедри розвідки факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн.

9. Викладач кафедри розвідки факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (дві посади), ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

10. Викладач кафедри бойового застосування технічних засобів розвідки факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

11. Викладач кафедри теорії та організації фізичної підготовки факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (дві посади), ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

12. Викладач ВНЗ кафедри іноземних мов факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення, ШПК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 4916 грн.

13. Викладач кафедри тилового забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

14. Викладач кафедри автомобільної техніки факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

15. Начальник кафедри ремонту та експлуатації автомобільної та спеціальної техніки факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення, ШПК — «полковник», посадовий оклад 1560–1720 грн.

16. Професор кафедри автотехнічного забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення (дві посади по 0,25 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 6414 грн.

17. Доцент кафедри автотехнічного забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення (0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 6026 грн.

18. Викладач ВНЗ кафедри автотехнічного забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення, ШПК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 4916 грн.

19. Старший викладач ВНЗ кафедри електротехніки та систем ракетно-артилерійського озброєння факультету підготовки спеціалістів ракетно-артилерійського озброєння, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 5656 грн.

20. Викладач кафедри тактики та загальновійськових дисциплін, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

21. Доцент кафедри фундаментальних наук (0,25 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 6026 грн.

Кваліфікаційні вимоги до посади начальника кафедри: особи, які мають досвід учасника бойових дій, науковий ступінь доктора (кандидата) наук та/або вчене звання професора (доцента), оперативно-тактичний рівень військової освіти за фахом; або особи, які мають науковий ступінь доктора (кандидата) наук та/або вчене звання професора (доцента), оперативно-тактичний рівень військової освіти за фахом, стаж науково-педагогічної роботи — не менше п'яти років; або особи, які мають науковий ступінь доктора (кандидата) наук та/або вчене звання професора (доцента), оперативно-тактичний рівень військової освіти за фахом та досвід військової служби на посадах інженерного складу за фахом в органах військового управління (військових частинах).

Кваліфікаційні вимоги до посади професора: особи, які мають досвід учасника бойових дій, оперативно-тактичний рівень військової освіти (для військовослужбовців); або особи, які мають вчене звання професора або науковий ступінь доктора наук зі стажем науково-педагогічної роботи не менше трьох років; або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) і науковий ступінь кандидата наук та стаж науково-педагогічної діяльності п'ять років; або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) без наукового ступеня зі стажем науково-педагогічної роботи не менше десяти років.

Кваліфікаційні вимоги до посади доцента: особи, які мають досвід учасника бойових дій, оперативно-тактичний рівень військової освіти (для військовослужбовців); або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника, старшого дослідника) або науковий ступінь, досвід науково-педагогічної роботи п'ять років; або старший викладач без наукового ступеня і вченого звання, який має не менше десяти років стажу науково-педагогічної роботи.

Кваліфікаційні вимоги до посади старшого викладача: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр»(для військовослужбовців); або особи, які мають досвід військової служби на посадах за фахом, ступень вищої освіти «магістр»; або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) або науковий ступінь; або викладач без наявності наукового ступеня і вченого звання, який має не менше п'яти років стажу науково-педагогічної роботи та видані навчально-методичні посібники, наукові праці.

Кваліфікаційні вимоги до посади викладача: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр»(для військовослужбовців); або особи, які мають досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр»; або особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр».

Для участі у конкурсі надсилаються такі документи: рапорт, який подається за командою (заява); автобіографія; копії документів про вищу освіту, кваліфікацію, копії документів про науковий ступінь, копії документів про вчене звання; службова характеристика; копії паспорта та трудової книжки (для працівників); завірена копія службової картки (для військовослужбовців); медична характеристика (для військовослужбовців); листок з обліку кадрів (для працівників); довідка про проходження військової служби (для військовослужбовців); витяг із Резерву кандидатів для просування по службі (для військовослужбовців); список наукових праць (винаходів); письмова згода на збір та обробку персональних даних.

Термін подання документів — до 10.02.2018 р.

Довідкова інформація за телефоном: (0482) 631-475.

Документи надсилаються на адресу: 65009, м.Одеса-09, вул. Фонтанська дорога, 10, голові конкурсної комісії Військової академії.

ВІТАЄМО!

Вітаємо свого побратима молодшого сержанта

ПАВЛЕНКА Андрія

з днем народження! Зичимо козацького здоров'я, твердої руки, оптимізму, життєвих гараздів, удачі. І, звісно ж, ПЕРЕМОГИ!

Друзі, побратими із 14-ї омбр

ЯК МИ З КУМОМ ФУТБОЛІСТАМИ БУЛИ

Ми футбол із кумом любимо.
— Давай, куме, м'яч футбольний купимо!
Тренувалися ми з кумом аж три дні.
Бив я кумові в ворота, кум — мені.
І такого ми з ним класу досягли,
Що й самі собі страшними вже були.
Тож пішли ми у команду «Урожай»
І сказали капітанові: — Приймай!
Капітан оглянув кума і мене:
— Ось вам м'ячик. Хто сильніше фугоне?
Кум підскочив, закричав: — Фізкультпривіт!
Та футболом капітана — у живіт!
Як водою капітана відлили,
Він сказав: — Обох приймаю. Ви — орли!
Всі були б такі в команді «Урожай»,
Ми поклали б на лопатки Уругвай,
Перу, Мексику і Чилі, й Парагвай.
Завтра в нападі ти гратимеш, орел!
Приїздить до нас команда «Мукомел».
Гей, як вийшов же на поле «Урожай»!
Кум — дев'ятка, а я — сімка, правий край.
Кум попереду, я ззаду — біжимо.
Кум наліво, я направо — куємо.
Я в офсайді, кум на вихід подає,
Я пасую, кум шурує — штука є!
Кум обрав для себе тактику круту:
Як не влучить у коліно, б'є в п'яту.
Громові шумлять овації кругом,
Як він ріже кутові «сухим листом».
Кум від злості вже аж зуби вишкіря:
Все ніяк не костильне воротаря.
Він літає, він встигає всюди й скрізь.
Дав об штангу головою, штанга — трісь!
Повалив ворота к бісу той удар.
Б'ється в сітці, як рибина, воротар.
Тут суддя на нас зненацька як стрибне!
Ухопив за руки кума і мене:
— Годі бити! «Урожай» ваш переміг!
У противників — ні рук уже, ні ніг.
Кум трясеться: — Накладу я ще й судді...
Я питаю: — А хто ж приз нам дасть тоді?
Він і так уже, сердешний, шкутильга,
В нього права не згинається нога.
А суддя весь час не зводить з нас очей,
Просить: — Братці, в мене ж четверо дітей!
Через день летіла звістка з краю в край,
Що розігнано команду «Урожай».
Хто нам скаже, що ми з кумом не орли?
Дві команди одним духом рознесли.

Павло ГЛАЗОВИЙ

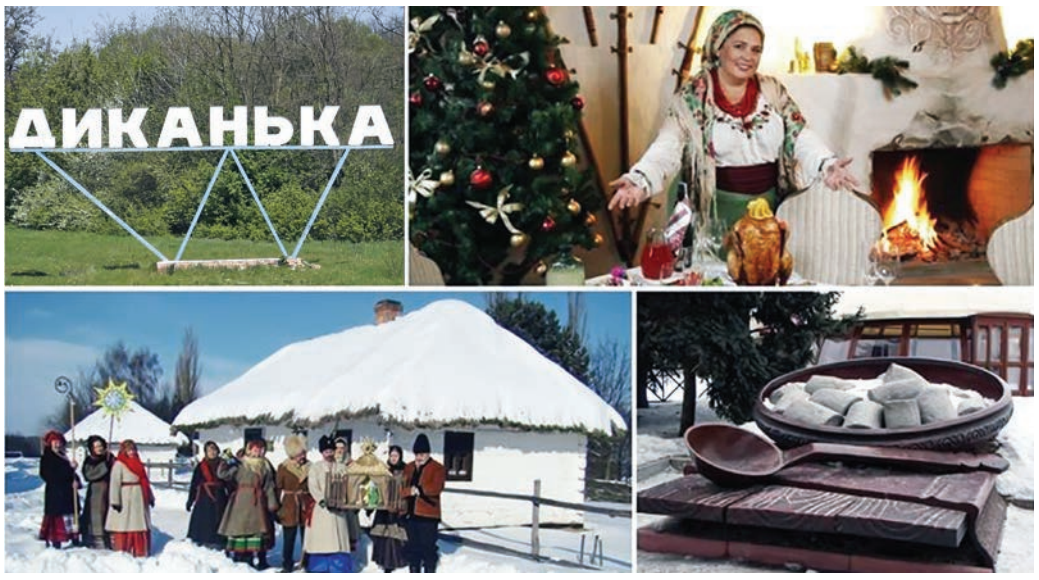

Здавалося, цій синьоокій красуні більше б годилося бігати на побачення, носити красиві сукні та туфлі на підборах. Натомість солдат Наталія Гальченко обрала зовсім інший життєвий шлях. Уже майже чотири роки вона проходить службу в Збройних Силах України. Дівчина залишила свою мирну оселю, аби боронити Батьківщину.

Євгеній СИЛКІН

У ДИКАНЬЦІ МАЄ ПОБУВАТИ КОЖЕН УКРАЇНЕЦЬ

БАГАТА ЗЕМЛЯ, ДОБРІ ЛЮДИ, СМАЧНА КУХНЯ, МЕЛОДІЙНІ ПІСНІ, ЖИВІ ТРАДИЦІЇ — УСЕ ЦЕ Є НА ПОЛТАВЩИНІ — В КОЛИСЦІ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ ДИКАНЬЦІ, НА ЗЕМЛІ ВАКУЛИ ТА СОЛОХИ

Завдяки Миколі Гоголю Диканька неподалік Полтави стала одним із найбільш знаменитих українських селищ. Тут вам і Миколаївська церква XVIII століття, в якій, за легендою відспівували панночку з «Вія», і Свято-Троїцький храм, де коваль Вакула з гоголівських «Вечорів на хуторі поблизу Диканьки» намалював такого гидкого чорта, що всі плювали, коли проходили повз нього

Перші згадки про Диканьку з'являються 1658 року в літописі Самійла Величка, де описано зіткнення загонів полтавського полковника Мартина Пушкаря й гетьмана Івана Виговського. На місці поля бою залишилася Серебрінська братська могила. 10 років по тому неподалік могили в бою з гетьманом Правобережної України Петром Дорошенком загинув гетьман Лівобережної України Іван Брюховецький.

А XVIII століття принесе славу Диканьці завдяки її власникам — родині Кочубеїв. У їхньому маєтку, одному з найбагатших на Полтавщині, перед Полтавською битвою містився штаб українського гетьмана Івана Мазепи. Перед тим вже не надто молодий Мазепа зустрів тут юну дівчину — Мотрю, дочку Василя Кочубея. Вона всім серцем полюбила гетьмана, проте це кохання принесло їй багато страждань. Зрештою дівчина, не витримавши жорстоких випробувань долі, збожеволіла, адже коханий виявився винуватцем страти її батька. За легендою, юна Мотря Кочубей зустрічалася з Іваном Мазепою біля одного з велетенських дубів 14 аршинів у обхваті. Цей дуб так і називають — Марії або Мазепи.

З приходом більшовиків маєток Кочубея практично знищили. Проте дух села невмирущий. Жителі Диканьки кажуть про себе: «Наше селище — це розмаїтий світ зі своїми турботами й радощами, оповитий легендами і переказами. Тут переплітається реальне з неймовірним, минуле із сучасним». Місцеві звичаї повертають нас у ті часи, коли Вакула літав на чорті, різдвяні страви подавалися в розписних макітрах, а народ розважався колядками і вечорницями. А пам'ятайте гоголівського Пацюка? Того, який з'їдав миску вареників за раз. Так ось тут вам приготують аж 40 видів вареників. Полтавський вареник — м'який і пишний, бо готується на пару, начинка — яку душа забажає, навіть із сушеними сливами, халвою і горіхами. Різдвяні свята з полтавським присмаком та містикою від Миколи Гоголя — це українська душа.

Анастасія ТКАЧУК

З'єднання кораблів | Ріка в Казахстані | Робоча шлюпка | Авіапальне | Америк. співачка | Інертний газ | Марка авто

Шахова фігура | Столиця країни в Азії | Велика ріка в Азії | Жіноче біблійне ім'я | Перший літак в Україні

Марка пістолета | Спец. звання | Дошка через струмок | Марка літака | Ім'я Мопассана

Сумнозвісний пароплав | Пахощі | Урочистий вірш | Гармата «Рапіра» | Сотка землі | Дикий осел

Кінська хвороба | Протитанкова перешкода | Мандрівний фокусник | Ласо | Майстер повітряного бою | Великий хижий птах

Мис у Франції | Синтетичне волокно | Африканець (заст.) | Річка у Китаї

Ріка в Лаосі | Столиця країни в Європі | Кришка на моторі | Духовне звання | Крок у балеті | Фігурна лінійка

Болотяна рослина | Марка літака | Головний убір | Індійський хліб | Отруйна змія

Костюм для спання | Орган зору ссавця | Римський імператор | Умовна говірка | Японські шашки | Планка для креслення

Важкий танк | Стиль, манера | Штат у США | Доля | Вчитель Страдіварі

Місто у Франції | Вітчизняний банк | Зрошув. канал в Азії | Тропічний плід | Сумчастий ведмідь | Місто в Україні | Сльозоточива ОР | Ручна зброя | Кастрований півень

Хижий птах | Ріка в Сибіру | Гірський молоток | «Острів Свободи»

Сканворд підготував Олексій ТРИГУБ

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 28918 Замовлення 59013

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ, Руслан ТКАЧУК

Провідний літературний співробітник — Наталія ЧИЖЕВСЬКА

Адреса редакції:
вул. Московська, 45/1, будівля 33, м. Київ, 01015

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 285-70-12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114